

Zohorovský Hlas

X. ročník

september - október 2016

ISSN 1338-0273 * EV 4004/10

zdarma

Kedysi a dnes

Ľudia bez ohľadu na to, či žili pred stáročiami, alebo žijú dnes, majú zakódované isté spôsoby, ako prežiť predvianočné obdobie i samotné Vianoce. Zima je už za dverami, možno ju charakterizovať ako „čas dlhých nocí a čakania na svetlo“.

Nástup zimného obdobia časovo splyval s adventom. Čo je advent? Je to obdobie príchodu Mesáša, štyri nedele pred štedrým dňom, obdobie pokánia a pôstu. Pripravuje sa adventný veniec z vetvičiek ihličnanov a štyroch sviečok. Dáva sa svätiť.

Sladkou predzvestou Vianoc boli a sú: pečenie medovníčkov, varenie punču, kapustnice, obstaranie kapra a stromčeka. Práve ten sa stal jedným zo symbolov kresťanských Vianoc. Zdobenie prvého stromčeka sa pripisuje Martinovi Lutherovi.

Všetci túžime mať Vianoce krásne, zasnežené, také „VANILKOVÉ“.

V predvianočnom období máme aj dôležité dátumy: 4. december – na svätú Barbaru sú zvyky spojené s ľúbostnou mágiou. Typické boli „barborky“ – konáriky z čerešne a tie sa vkladali do vody. Ktojej dievčine do Vianoc rozkvitol, mala sa do roka vydať. Pranostika hovorí, že „Svätá Barbra ťahá sane do dvora“. Čo znamená, aké bude počasie na Barbaru, také bude až do Vianoc. 6. december – je svätého Mikuláša. Na jeho sviatok sa obdarúvajú všetky deti. Mikuláš bol biskup, bol povestný svojou dobročinnosťou a súcitom k chudobným. Ide o krásnu tradíciu, kedy Mikuláš s čertom a anjelom roznášajú darčeky. A čo hovorí pranostika? „Keď na Mikuláša sneží, bude požeňnaný rok.“ 13. decembra oslavuje sviatok „Lucia“. Ľudia verili, že okolo sviatku Lucie vrcholila striedzie dni. Svätá Lucia je kráľovnou zimy, v ten deň sa uskutočňujú i pranostiky ľúbostnej mágie. Na Luciu platí pranostika: „Lucia noci upíja, ale dňa nepridá.“ Potom nasleduje zimný slnovrat. Je to oslava slnečného svitu a tepla. Vykonyvali sa ma-

gické úkony. Slnko sa stalo symbolom dobra, života, tepla, radosti. Verilo sa v mágiu slova. Ak človek z úprimného srdca želá druhému dobro, tak sa mu to vráti.

Vianočné obdobie je z hľadiska poznávania tradícií a ľudového zvykoslovie nepochybne veľmi zaujímavé. Samotná Štedrá večera sa začína modlitbou a čítaním evanjelia o narodení Božieho syna. Dospelí si pripijú na „zdravie“, povie sa „VINŠ“ a všetci jedia oblátku s medom. V niektorých domácnostiach sa med konzumuje s cesnakom. Odpradáвна sa pokladal za magickú rastlinu. Potom nasleduje polievka, pupáky alebo opekance. Ryba so šalátom predstavuje hlavný chod. Večera sa končí modlitbou, až potom sa môže vstať od stola.

A hurá pod stromček! Všade svetlo, teplo a dobrá nálada! A drobné radosti! ... Žeby? Kedysi boli Vianoce veľmi jednoduché a skromné. A predsa sa pokladali za najkrajšie a najštedrejšie sviatky. Aj vďaka tomu, že v rodinách sa precitovala hlboká duchovná hodnota Vianoc – ako sviatkov narodenia Vykupiteľa. Navyše radosť, ktorá na Vianoce zavládla, prežívala a prežíva rodina spolu.

Božie narodenie je odpradáвна dňom rodinného tepla.

V domoch vládol pokoj, vychutnávala sa rodinná blízkosť a súdržnosť. Štedrý večer mal čudsnú moc. Zvonku sa ozývali piesne koledníkov.

A nikto pred nimi nezatvoril dvere. Boli vždy otvorené. Pre ľudí dobrej vôle ... Nemuseli svoju návštevu vopred nahlasovať.

Krásna a očarujúca je účasť na polnočnej omši. A ešte krajšia melódia piesne „TICHÁ NOC“. Z diale počuť organ. Zahľadíme sa na BETLEHEM. Stačí privrieť oči a predstavíť si zletieť „ANJELOV“. A cítiť ich pri sebe, ako sa nás dotýkajú krídlami a nimi chránia naše životy. Ani len netuší, aké sú dnes dôležité a potrebné ...

Takže sa blížila pomaly a iste tie „vanilkou“ voňajúce „Vianoce“ ... Všetkým želáme prežiť ich pokojnú atmosféru v kruhu svojich najbližších ... a v blízkosti cítiť i prítomnosť anjelov ...

Za redakciu
Jana Cabadajová

Milé spoluobčianky a milí spoluobčania,

Vianoce a Nový rok sú obdobím, keď sa každý snaží byť s blízkymi, keď si viac uvedomujeme silu priateľstva, lásky, úcty a obetavosti. Pre každého z nás je dôležité, aby sa dni naplnili spokojnosťou, ľudskou spolupatričnosťou, osobným uplatnením, dosahovaním vytýčených cieľov. Ved' všetci radi a s vďakou prijímame teplé ľudské slovo, či pohľad a svet sa v tej chvíli stáva zrazu krajším. Človek sa musí vedieť tešiť i zo šťastia toho druhého...

Vianočné sviatky sú obdobím blížiacieho sa konca roka a očakávania toho nového. Prajem Vám, aby Vás ten nadchádzajúci rok 2017 sprevádzal len v pozitívnom duchu, ktorý Vám prinesie viac pevného zdravia, viac sil a šťastia v každodennom živote, zlepšenie medziludských vzťahov, harmónie a pochopenia. Nech Vám Vaše deti prinášajú len radosť.

Chcem sa v tejto chvíli úprimne poďakovať všetkým organizáciám, ktoré pracujú v našej obci za ich ochotu a pomoc či už pri príprave, alebo organizovaní rôznych kultúrnych, spoločenských alebo športových akcií a podujatí. Ďakujem aj všetkým spoluobčanom, ktorí sa aktívne alebo aj pasívne zapájali do obecných akcií. Tak isto ďakujem aj všetkým občanom, ktorí akýmkoľvek spôsobom pridalí ruku k dielu, aby život v našej obci bol krajší a spokojnejší.

Krásne sviatky a šťastný nový rok Vám všetkým praje

starosta obce Martin Zálesňák

Uznesenie č. 14 zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Zohor zo dňa 9. 9. 2016

A. Berie na vedomie:

1. určenie overovateľov zápisnice: Ing. Ján Polakovič, Mgr. Jana Šimberová;
2. určenie zapisovateľky zápisnice: Zuzana Filipová;
3. kontrolu plnenia uznesení Obecného zastupiteľstva;
4. správu komisie sociálnej a zdravotníctva;
5. správu komisie kultúrnej;
6. správu komisie vzdelávania a športu;
7. správu komisie výstavby, ŽP a ÚP;
8. plnenie a čerpanie rozpočtu obce Zohor k 30.06.2016 a Monitorovaciu správu programového rozpočtu obce Zohor za I. polrok 2016 bez pripomienok;
9. správu Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky (NKÚ SR) o výsledku kontroly účinnosti verejných prostriedkov vynaložených na komunálne služby za kontrolované obdobie 2012 – 2015;
10. prijaté opatrenia, ktorými obecný úrad zabezpečí odstránenie zistených nedostatkov;
11. zmenu č.4 rozpočtu obce Zohor k 09.09.2016 bez pripomienok;
12. správu komisie finančnej;
13. správu náčelníka obecnej polície za obdobie od 6. 6. 2016 do 4. 9. 2016.

B. Schvaľuje:

1. členov návrhovej komisie v zložení: Mgr. Marek Granec, Miroslav Kovár, Ing. Ivan Mackovič;
2. program zasadania obecného zastupiteľstva;
3. zmenu rozpočtu obce Zohor k 09.09.2016 presunom rozpočtovaných prostriedkov v rámci schváleného rozpočtu v súlade s § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 583/2004 Z.z. nasledovne:

Bežné výdavky	-36 627 €	Bežné výdavky	11 846 €
Kapitálové výdavky	- 145 419 €	Kapitálové výdavky	170 200 €
Finančné operácie - výdavky	0 €	Finančné operácie - výdavky	0 €
SPOLU VÝDAVKY:	-182 046 €	SPOLU VÝDAVKY:	182 046 €

4. na základe vyhodnotenia výberovej komisie výber dodávateľa Ing. Juraj Lopatník – ARETAX, IČO: 40 763 030, 908 79 Borský Sv. Jur 149, na realizáciu rekonštrukcie verejného osvetlenia v obci Zohor, za celkovú cenu 72.191 EUR s DPH;

5. odpredaj časti obecného pozemku parc. č. 847/4 reg. „E“ Ing. Stanislavovi Polakovičovi a manžel. Anne Polakovičovej, bytom Dolná 53, 900 51 Zohor, o výmere 14 m², stanovenej overeným geometrickým plánom č. 35772719-132/2016, za cenu 3,33 €/m².

C. Súhlasí:

1. s kúpou pozemku v k. ú. Zohor, parcely reg. C KN č. 848/13 o výmere 114 m² vo vlastníctve štátu a v správe Slovenského vodohospodárskeho podniku, š. p., Karloveská 2, 842 17 Bratislava;
2. s podnikateľským zámerom „Showroom a výrobné – skladové priestory pre nábytok a interiérové zariadenie“ p. Daniela Bartalského, Na záhumní 8, 900 51 Zohor na pozemkoch v lokalite V4 určenej územným plánom ako plochy priemyselnej výroby a skladov;
3. s odpredajom časti obecného pozemku parc. č. 843/907 reg. „E“ o výmere cca 250 m² p. Benjamínovi Valentovi s manželkou, Na pasienkoch 5, 900 51 Zohor za trhovú cenu. Geometrický plán a odborný posudok nechá vypracovať žiadateľ na vlastné náklady;
4. s dlhodobým prenájom obecného pozemku parc. č. 22187 reg. „C“ o výmere 2377m² pre spol. Malintos s. r. o., Železničarska 5/A, 900 51 Zohor s tým, že presné podmienky prenájmu budú stanovené a predložené k schvaľovaniu žiadosti;
5. so zriadením vecného bremena práva ťahania sietí /predĺženie vodovodu a vodovodná prípojka/ na obecných pozemkoch parc. č. 22835, 23400, 22346, 22191 reg. „C“, pre spoločnosť AUDIRO s. r. o., Drieňová 34, 821 02 Bratislava.
6. s predĺžením poskytovania peňažného príspevku na stravovanie pani Ľubice Chmelovej s trvalým pobytom Kováčska 11, Zohor, do 30.9.2017.

D. Nesúhlasí:

so žiadosťou spoločnosti AUDIRO s. r. o., Drieňová 34, 821 02 Bratislava o zmenu územného plánu obce Zohor;

odpredajom obecného pozemku parc. č. 22187 reg. „C“ žiadateľke Ing. Linde Slezákovej, Železničarska 5/A, 900 51 Zohor.

E. Ruší:

1. Bod B. odst. 13, Uznesenia č. 11/2016.

Uznesenie č. 15 zo zasadnutia obecného zastupiteľstva obce Zohor zo dňa 26. 10. 2016

A. Berie na vedomie:

1. určenie overovateľov zápisnice: Miroslav Kovár, Mgr. Marek Granec;
2. určenie zapisovateľky zápisnice: Mgr. Gabriela Kafková;
3. správu komisie výstavby, ŽP a ÚP.

B. Schvaľuje:

1. členov návrhovej komisie v zložení: Jozef Gerthofer, Ing. Ivan Mackovič, Martina Rybárová;
2. program zasadania obecného zastupiteľstva;
3. odkúpenie časti pozemku parc. č. 847/18 reg. „C“ o výmere 13 m² stanovenej geometrickým plánom č. 35943246 – 98/2016, za cenu 230 € od Ing. Ivana Masára a manžel. Pharm. Dr. Magdy Masárovej, bytom Kvetná 21, 900 51 Zohor;
4. odpredaj časti obecného pozemku parc. č. 848/5 o výmere 3 m² za cenu 10 €/m² podľa overeného geometrického plánu č. 35772719-103/2016 p.

Marekovi Mifkovičovi, bytom Kováčska 22, Zohor;

5. na základe vyhodnotenia výberovej komisie výber dodávateľa HDS Bratislava, s.r.o., Drotárska cesta 54, 811 02 Bratislava, IČO: 35842881, na renováciu domu sociálnych služieb v obci Zohor, za celkovú cenu 56.233,21 EUR s DPH;
6. zmluvu o vytvorení autorského diela a licenčnú zmluvu s akademickým sochárom Alojzom Drahošom, PhD. Eisnerová 19, 841 07 Bratislava, na vytvorenie umeleckého diela – plastika s pracovným názvom „Strom“ za cenu 19.999 EUR;

C. Súhlasí:

7. so zriadením vecného bremena práva ťahania sietí a práva prechodu a prejazdu na pozemky parc. č. 23400, 22835, 22841, 22489 reg. „C“ pre žiadateľa AUTOPARKY, s. r. o., Trnavská cesta 60, 821 02 Bratislava;

O činnosti komisii pri obecnom zastupiteľstve Komisia sociálna a zdravotníctva

Lucia Besedová

Komissii sociálnej a zdravotníctva pri OZ Zohor predsedá pani magisterka Lucia Besedová. Členkami komisie sú dámy Martina Rybárová a Mgr. Katarína Kratochvilová, členmi páni Miroslav Kovár a Mgr. Marek Granec.

Aké kompetencie a povinnosti má obec v oblasti sociálnych služieb? Ako napríklad v tejto sfére spolupracuje Zohor s Bratislavským samosprávnym krajom?

Zákon o sociálnych službách kompetenčne vymedzuje pre Obec zoznam úloh, ktoré je Obec povinná plniť. Obec napríklad vypracúva a schvaľuje komunitný plán sociálnych služieb vo svojom územnom obvode, utvára podmienky na podporu komunitného rozvoja, je správnym orgánom v konaniach o odkázanosti na sociálnu službu, poskytuje základné sociálne poradenstvo, môže poskytovať alebo zabezpečovať poskytovanie aj iných druhov sociálnej služby. Obec je povinná poskytnúť alebo zabezpečiť sociálne služby, ktoré má v pôsobnosti, to znamená, že obec nie je povinná sociálnu službu priamo poskytovať, ale môže jej poskytovanie zabezpečiť u iného verejného alebo neverejného poskytovateľa. Je potrebné tiež uviesť, že pri poskytovaní alebo zabezpečovaní sociálnych služieb (t. j. aj zriaďovaní) obec vychádza z potrieb svojich obyvateľov. Samozrejme toto všetko je v priamej spolupráci s VÚC, nakoľko Obec spadá pod jeho pôsobnosť.

Miroslav Kovár

Martina Rybárová

Podľa verejnosti dostupných informácií vieme, že dom sociálnych služieb v budove bývalého obecného úradu bude v blízkej budúcnosti prechádzať renováciou. Aký je účel rekonštrukčných zásahov?

Táto budova prejde v najbližšej dobe zmenami, vďaka ktorým dokáže obec vytvoriť zariadenie pre seniorov, kde im bude poskytovaná celoročná forma pobytu. O túto formu pomoci je v našej obci veľký záujem, nakoľko v zariadeniach sú veľké čakacie doby a v dnešnej dobe umiestnenie takto odkázaného človeka je takmer nemožné v celej pôsobnosti VÚC.

Marek Granec

Aká je momentálna situácia s detským pediatrom?

V týchto dňoch by mal začať svoje pôsobenie v našej obci detský lekár – pediater MUDr. Martin Salčík, ktorý bude našim občanom k dispozícii 4 dni v týždni. Verím, že aj týmto bude uľahčená situácia pre mnohé mamičky a oteckov.

V obci máme aj špecializované zdravotnícke zariadenie – ortopedický am-

Katarína Kratochvilová

bulanciu. Dostupnosť zdravotnej starostlivosti je ale obmedzená tým, že lekár je zmluvným partnerom iba vybraných zdravotných poisťovní. Má obec možnosť zasiahnuť do tohto stavu?

Samozrejme, obec sa zaujíma aj o tieto skutočnosti, ale momentálna situácia je taká, že samotné zdravotné poisťovne rozhodujú o podpísaní zmluvy so špecialistami. Avšak aj napriek tomu obec žiadala u poisťovne o takúto zmenu už viackrát a opäť bude.

Ľudia dnes z rôznych dôvodov nevyužívajú všeobecnú ambulanciu starostlivosť (vrátane stomatologickej) priamo v mieste svojho trvalého pobytu. Sleduje alebo zaujíma sa obec vôbec o využívanie tunajších zdravotníckych zariadení svojimi občanmi?

Kedže tieto služby sa poskytujú v našej obci, samozrejme, že záujem o fungovanie z našej strany je, ale je na samotných príjemateľoch zdravotných služieb ktorú ambulanciu navštevujú, či už z hľadiska dostupnosti, alebo spokojnosti.

Pred časom sme zaregistrovali isté pnutie medzi obcou a Základnou organizáciou Slovenského červeného kríža v Zohore? Ako sa situácia vyvinula?

Ja by som to nenazvala pnutie, bolo to skôr nepochopenie zo strany vedenia organizácie Červeného kríža. Aj v tom čase im nikto nesialhol na dotácie. Dnes je situácia na poriadku, všetko sa vyriešilo a dalo na správnu mieru pre spokojnosť obidvoch strán. Vždy je to o komunikácii, snahe pochopiť jeden druhého a samozrejme o možnostiach, ktoré máme.

V akých situáciách sa môžu na komisiu sociálnu a zdravotníctva občania obrátiť? S čím im viete pomôcť?

Sociálna komisia najčastejšie rieši náhle sociálne zmeny v životoch našich občanov, či už je to forma pomoci pri odkázanosti na jednorázovú sociálnu pomoc, prípadne sociálnu službu, či iná náhla krízová situácia v ich životoch. V týchto momentoch sa na nás môžu občania s trvalým pobytom v našej obci obrátiť, hľadáme spolu riešenia a snažíme sa im pomôcť.

Za rozhovor pani Lucii Besedovej a komisii ďakuje Eva Benková

Z diania na základnej škole

Školský rok 2015/2016 ukončilo 293 žiakov. Z toho 153 prospelo s vyznamenaním, 77 žiakov malo samé jednotky. Ďakujeme obchodu Coop Jednota na Záhradnej ulici za sladkosti, ktorými odmenili našich jednotkárov.

Školské lavice základnej školy opustilo 22 žiakov, z toho 20 deviatakov, aby pokračovali v štúdiu na stredných školách. Tak, ako v každom školskom roku, aj teraz sa zúčastnili Celoslovenského testovania deviatakov – Monitor 9. Monitor testuje žiakov zo slovenského jazyka a matematiky, jeho výsledky sú dôležitým podkladom pre prijímanie strednej školy. Ako si poradili naši deviataci s úlohami, ukazuje nasledujúca tabuľka:

Predmet	Celoslovenský priemer	Priemer ZŠ Zohor	Rozdiel
Slovenský jazyk a lit.	62,6 %	75,2%	12,6 %
Matematika	52,8 %	68,9 %	16,1 %

V obidvoch sledovaných predmetoch naši žiaci dosiahli vyššie percento úspešnosti, ako je celoslovenský priemer, v slovenskom jazyku o 12,1 % a v matematike o 16,1 %, čo sú výborné výsledky. Navyše, zohorskí deviataci uspeli v tomto testovaní najlepšie zo všetkých základných škôl malackého okresu. Žiakom a ich učiteľom patrí veľká pochvala!

Riaditeľka školy udelila 32 pochvál žiakom za úspešnú reprezentáciu školy v predmetových olympiádach a súťažiach, kde boli úspešní v okresných a krajských kolách. Najlepšie umiestnenia dosiahli žiaci v olympiádach – Pytagoriáda, matematická olympiáda, fyzikálna, dejepisná, biblická, v slovenskom a anglickom jazyku. Najúspešnejšie súťaže – Európa v škole, Mladý záchranár CO, Hviezdoslavov Kubín, Matematický klokan, športové a výtvarné súťaže. V rámci environmentálnej výchovy každý rok organizujeme zber papiera s firmou FCC Slovensko, s.r.o. (A.S.A.), a tým sa zapájame aj do okresnej súťaže Smietko, kde sme obsadili 2. miesto. Škola spolupracovala s obcou pri podujatiach ako obecný karneval, Deň matiek, Deň detí. V školskom areáli je k miestnej obecnej knižnici, s ktorou pripravujeme aktivity – Noc s Andersenom, Čitateľský maratón, Literárne poltuky po Slovensku, besedy so spisovateľmi a p.

V tomto školskom roku 2016/2017 do školy nastúpilo 303 žiakov v 18 triedach a 41 zamestnancov, z nich 28 pedagogických a 13 nepedagogických. Vzdelávanie prebieha podľa štátneho a školského vzdelávacieho programu so zameraním na rozvoj komunikácie v jazykoch a environmentálnu zločku. Vyučovanie sa už rozbehlo naplno, deti absolvovali na 1. stupni a v 5a 6. ročníku plavecké výcviky. Činnosť začalo 18 záujmových krúžkov.

V októbri začali súvisiace s prístavbou školy, chýbajú nám dve učebne – jedna trieda na vyučovanie a jedna trieda pre školskú družinu. Termín bol naplánovaný na letné prázdniny, no pre zdlhavé verejné obstarávanie sa posunul na jeseň. Spolu so zriaďovateľom – Obcou Zohor – sme podali návrh na Ministerstvo školstva o udelenie čestného názvu pre školu. Bude pre nás veľkou ctou, ak sa škola v Zohore bude volať Základná škola Albína Brunovského.

*Mgr. Ľubica Štefanovičová
riaditeľka školy*

Na slovičko s Jurajom Štefanovičom, zakladateľom Zohorského Hlasu

Rok 2016 je rokom desiateho výročia založenia Zohorského Hlasu. Aj v minulosti v Zohore vychádzali noviny, ale desať rokov nevydržali myslím žiadne. Ich zakladateľom a dlhoročným šéfredaktorom je pán Juraj Štefanovič. V tomto roku si povedal, že žezlo šéfredaktora prenechá mladým a bude do novín prispievať už len ako redaktor. Nedalo mi a rozhodla som sa ho trochu vypovedať.

Juraj, Zohorský Hlas je v podstate také tvoje ďalšie dieťa. Čo tá viedlo k tomu, že si sa rozhodol dať na dráhu novinára? Aké boli začiatky a prečo práve tento názov?

Máš pravdu. Je to vlastne takpovediac moje mimomanželské dieťa, ktoré uzrelo svetlo sveta pred desiatimi rokmi a hrdlo sa k nemu hlásim. Pred tým, ako vyšlo prvé číslo Zohorského hlasu, vychádzalo zopár článkov o Zohore v Podpajštúnskych zvestiach. No podľa mňa to bolo žalostne málo. Veď v Zohore to žilo vždy kultúrou, športom a spoločenskými udalosťami. Len o tom boli občania Zohora málo informovaní. Tak vo mne skrsla myšlienka vyplniť voľný priestor, ktorý vznikol po zániku periodika Zohorské ozveny, ktoré predtým distribuoval pán Ing. Mackovič. A tak za pomoci vtedajšej starostky JUDr. Michalinovej, prednostky OcÚ Gabiky Kafkovej a Kultúrnej komisie pri OZ v Zohore mohlo vyjsť prvé číslo. Hneď v prvopočiatku som mal veľké šťastie pri výbere dopisovateľov, ktorými boli pani Anka Havlíková alebo pani Miluška Zálesňáková. Veľkú podporu v založení dvojmesačníka som mal v Jožkovi Gerthoferovi, ktorý mi dával prvé, základné informácie o tlačení periodík. Samozrejme nesmiem zabudnúť ani na Janku Ščepánkovú (moju pravú ruku), ktorá mi od istého času začala pomáhať a ostala mi verná až doteraz. Moju najväčšou podporovateľkou a zároveň kritičkou bola moja manželka, ktorá mi veľmi pomáhala pri písaní, hlavne svojím kritickým pohľadom na

každý môj článok. Všetkým by som sa chcel touto cestou čo najsrdečnejšie poďakovať. Pýtaš sa ma, prečo Zohorský Hlas. Je o mne všeobecne známe, že zbieram všetky materiály a historické momenty zo života občanov Zohora. V jednom z rozhovorov pre Slovenský rozhlas ma nazvali zohorským patriotom. Vôbec sa tomu nebránim. Chcel by som pomocou starých fotografií zdokumentovať život v našej dedine čo do najhlbšej histórie obce. Zároveň som chcel, aby sa do našich novín vyjadrovali aj samotní občania Zohora. A z toho vyplýva aj názov nášho periodika „Zohorský Hlas“.

Pamätáš si na svoj prvý článok ?

Prvý článok? Pamätám si ho presne! Kritizoval som torzo pomníka v parku oproti OcÚ. Teraz tam stojí pomník M. R. Štefánika od akad. sochára Alojza Drahoša.

Ako som už v úvode spomínala, Zohorský Hlas nebol prvým periodikom v našej obci. Prispieval si už vtedy svojimi článkami, postrehami ...?

Priznám sa, že dovtedy som písal len málo. Hlavne o zohorskej detskej hudobnej skupine Vega. Písal som hlavne do Podpajštúnskych zvestí a do Malacka.

Mal si vždy dostatok dopisovateľov a aká bola spolupráca s organizáciami?

O hlavných dopisovateľoch som sa už zmienil v úvode. Čo sa týkalo spoločenských organizácií, tam to už bolo trochu horšie, ale chcel by som vyzdvihnúť spoluprácu so ZŠ v Zohore, hasičmi a OZ ROCONABA.

Ako sa zmenilo vnímanie novín u Zohorčanov za ostatných desať rokov? Predsa len, stretávaš sa s ľuďmi v podstate na každom kroku - na ulici, v kultúrnom dome, na rôznych akciách ...

Náš Zohorský Hlas vychádzal doteraz v 1 250 ks náklade. Okrem toho, že každá domácnosť dostane jednotlivé číslo do schránky zdarma, môžu si ho prečítať v Amerike, Rakúsku, Nemecku aj v Čechách. Vždy ma veľmi poteší, keď sa ma ľudia pýtajú „Kedy už vyjdú noviny?“. Vtedy si poviem, že moja snaha a snaha mojich najbližších spolupracovníkov nebola márna.

Juraj, ďakujem za rozhovor a našim novinám prajem veľa, veľa dobrých dopisovateľov, zaujímavých tém a rozhovorov. Nech to v tom našom Zohore stále žije, lebo vtedy je o čom písať. A tebe Juraj prajem hlavne pevné zdravie a radosť v rodine.

Za rozhovor ďakuje Jana Ščepánková

Predstavujeme zohorské združenia 3

Folklórna skupina Zóhran

Folklór umožňuje ľuďom identifikovať sa s ľudovou kultúrou. Dôležité však je zachovať nepretržitý transfer kultúrnych javov medzi generáciami. Nositeľmi folklórnych tradícií sú obvykle malé kolektívy. Ako to je s členskou základňou Zóhran – koľko Zohorčaniek a Zohorčanov sa združuje vo Vašom folklórnom súbore? Ako máte podelené úlohy v súbore? Skúsťe sa, prosím, čitateľkám a čitateľom Zohorského Hlasu bližšie predstaviť. Naša folklórna skupina Zóhran (ďalej len FS Zóhran) nie je súbor, nakoľko sa venujeme prevažne ľudovým tradíciám nášho regiónu. FS Zóhran je jedno z telies občianskeho združenia Zohorské ozveny. Aktívnych členov folklórnej skupiny je 23. Necelá polovica pôsobila vo FS Zóhran už pred 30. až 40. rokmi. Rodinné a rodičovské povinnosti väčšiny z nás spôsobili prerušenie činnosti. Znovu sme sa dali dokopy v roku 1998. K nám postarším pribudla omladina – naše deti. Začali pôsobiť ako malí a sú tu dodnes. Máme v skupine aj niekoľko ich kamarátov. Vedúcimi sme my dvaja – ja s manželom. Vo veľkej miere nám pomáha náš „bývalý vedúci“ Milan Kimlička. Naše dve mladé členky sa zúčastnili folklórneho školenia, takže dúfame, že čoskoro prevezmú „šéfovanie“ za nás.

Podľa zápisov v obecnej kronike Zóhran započal svoju činnosť pred viac ako štyridsiatimi rokmi, konkrétne v roku 1975. Kto boli tí prví a tie prvé, ktorí/é sa podujali oživiť folklórne tradície Zohora? Zrekapitulujte nám aspoň v skratke uplynulé štyri dekády existencie skupiny.

Podľa našich informácií oživil folklór v Zohore okolo roku 1972

bratia Koleničovci, Magda Rybárová, Laco Fóra, Ľudovít Kimlička.

Činnosť FS Zóhran vtedy spočívala v účasti na obecných podujatiach, bol vytvorený scenár Zohorská svadba. Ďalej sa skupina zúčastňovala okresných a krajských súťaží folk. skupín a súborov, prehliadok folklóru Myjava, Východná, Slávnosť na Kamennom Mlyne, stretnutia Mládeže Záhoria. Takmer všetky členky na svadbe začepila skupina scénickým predstavením Čepčenie nevesty.

Folklór v sebe ukrýva rôzne fenomény a realizuje sa v rôznych formách. Na čo sa sústreďujete v súčasnosti Vy? Je Vašou prioritou tanec, ktorým sa prezentujete aj na mnohých podujatiach doma i široko-ďaleko, napríklad aj na celoštátnej prehliadke sólistov tanečníkov v ľudovom tanci Šaffova ostroha?

Snažíme sa zachovať pôvodné tance a spevy nášho regiónu tak, ako nám ich predali prví členovia FS Zóhran podľa výskumu medzi staršími ľuďmi. S pôvodnými tancami sme sa zúčastnili dvakrát celoštátnej súťaže tanečníkov só-

listov a párov Šaffova ostroha v Dlhom Klčove. Porota tam kladie dôraz na autenticitu tanca, správne prevedenie tanečných krokov a vo veľkej miere na prirodzenosť tanečného prejavu.

Okrem tancov sme nacvičili niekoľko scénických predstavení – Čepčenie nevesty, Fašiangy, Ošmykovaní turošiny, Detské hry. Pokúsili sme sa predviesť staré svadobné zvyky na rodinnom stretnutí Mackovičovcov.

Okrem vystúpení v obci a účasti na cirkevných sláveniach v kostole sme sa zúčastnili rôznych podujatí mimo Zohora. Napr. v roku 2015 čepčenie Záhorská Bystrica, Bezchleba hody Závod. V tomto roku vystúpenie na praktickej maturite Hotelovej akadémie Pezinok, Vinné trhy Čejkovice, Krojový deň Láb, Jánske ohne Záhorská Ves, Dni obce Kráľovičove Kračany, Kepežské folklórne slávnosti Hájske, Čepčenie Bratislava, Krst CD Záhorienky, nahratie videoklipu k piesni Každá láska neco stojí.

Absolvovali sme sústredenie na Orave, kde okrem tanečných skúšok, utužovania kolektívu, si dievčence samé uvili nové venčeky k sviatočným krojom.

Ktoré sú vlastne tie „pravé“ zohorské tance? Máte pri tréningoch alebo vôbec aj nejakého mentora či mentorku, ktorý/á dozerá na správnosť „Vašich tanečných krokov“? Alebo si pilne musíte všetko sami/samy naštudovať a svojpomocne nacvičovať?

Pravé zohorské tance sú Šotýšpolka, Tlískaná, Židovka, Šátečkový, Kovársky, Mazurka. Ako som už spomínala, učili sme sa ich od starších členov. O správnosť tanečných krokov sa najviac starajú p. Kimlička a môj manžel. Tieto tance sa tancovali aj v iných obciach, no každá si ich prispôbila podľa seba. Takže nie sú identické.

Na poslednom krojovanom fašangu ste sa predstavili s Českou besedou. Čo Vás primälo siahnuť po tanenčnom repertoári našich susedov?

Českú besedu sme sa naučili preto, lebo sme si na Krojovaný fašang tento rok zavolali mladú chasu z Čejkovic, našej družobnej obce z Moravy. Tam sa každoročne na krojovaných plesoch tančujú buď Česká alebo Moravská beseda. Tento rok to bola Česká, tak sme ju spoločne s čejkovickou chasou zatancovali. Druhým dôvodom bolo vyskúšať si tancovať tance iného regiónu a rozšíriť si tak repertoár.

Nepremýšľali ste napríklad aj na tým, že by ste organizovali nejaké verejné „tanečné kurzy“, na ktorých by ste Zohorčanky a Zohorčanov roztancovali? Mohli by ste medzi nimi nájsť nejaké talenty a perspektívne tanečnice a tanečníkov do Zóhrana.

Učiť niekoho tancovať nie je ľahká záležitosť. Nemáme medzi sebou tanečného pedagóga, ktorý by dokázal učiť tancovať väčšiu skupinu tanečníkov. Takže sme nad tým neuvažovali. Ak má niekto chuť a srdce otvorené pre folklór, môže sa k nám pridať, naše dvere sú otvorené.

Neodmysliteľnou súčasťou nášho hmotného kultúrneho dedičstva sú kroje. Popíšte nám typický zohorský mužský a ženský kroj. Najmä mladším slová ako lajblík, či rubáč už nič nehovoria. Čím sa napríklad odlišuje obyčajný (pracovný) ľudový odev od slávnostného?

Kroje sú nádherné a dnes už veľmi vzácne dedičstvo našich predkov. Staré sú všetky ručnou prácou. Rozdeľujeme ich na ženské, mužské, sviatočné, pracovné, no aj každé obdobie ľudského života malo odraz v charakteristickom prvku kroja.

Ženský sviatočný kroj sa skladal vo vrchnej časti do pásu z rukávov – spodné z plátna, vrchné z „váperu“ dnes sklený mol, tie boli štykované – to je druh výšivky. Na rukávcoch bol lajblík – vesta z brokátu. Okolo hrdla priviazaný límček – krézl z krajky, vpredu ozdobený mašličkou s prišitými kvetinkami. Spodná časť sa skladala z niekoľkých spodničiek z plátna, prvá pri tele bola krátka a úzka, ostatné boli široké, vzadu naskladané, na nich sukňa z takého brokátu ako lajblík, tiež vzadu naskladaná. Na sukni zástera – fjerloch z molu, štykovaná. Na páse i rukávcoch boli stuhy zviazané do mašličiek. Na hlave mala dievčina venčeky – kvetinové a konvalinkový. Na čele spod nich vytŕčala naskladaná stuha s korálikami. Vzadu kvetinové pierko – kytička kvetov priviazaná na širokú stuhu do mašličky pripevnená na chvost – drdol vlasov. Mužský sviatočný kroj sa skladal zo súkenných nohavíc so stužkovou aplikáciou na stehnách, košeľe z bieloého plátna, ktorá bola na prsiach a rukávcoch tiež štykovaná. Na košeli bol brokátový lajblík. V klope nohavíc bol do trojuholníka poskladaný kapesník – plátňová biela vreckovka s háčkovanými okrajmi. Na nohách mali aj chlapi aj ženy čierne čizmy.

Všedný kroj bol jednoduchší ako sviatočný, líšili sa aj materiálmi, z ktorých boli zhotovené. Sviatočný bol z brokátu, váperu, jemného plátna. Pracovný z plátna, modrotlačie, konopnej látky. Nebol ani tak vyšívaný ako sviatočný.

Ako si Zóhran dopĺňa garderóbu? Niektoré kroje, ktoré si dnes obliekate, patrili určite kedysi i Vaším (pra)starým rodičom, či Vám ich podarovali hodnoty si uctievať občania. Na textíliách však čas zanecháva viditeľné stopy. Je preto zrejme, že kroje si vyžadujú pravidelnú a určite nie lacnú starostlivosť. Čo musíte robiť pre zachovanie ich krásy? Sú niektoré už len vernými kópiami tých pôvodných?

Ako som už spomenula, staré kroje sú vzácne. Používaním sa opotrebovávajú. Postupne krojové šatníky dopĺňame novými časťami krojov. Zachovanie pôvodných vyšitých vzorov je potrebné, aby sme vedeli podľa nich dať vyšit a vyštikovať nové. Nakoľko sa vyšívaniu venuje málo ľudí, je táto časť krojov aj finančne veľmi náročná. Tak tiež je dôležité po opraní kroj správne naškrobiť a nažehliť. Je to časovo náročné a potrebná je veľká trpezlivosť a zdatnosť. Robíme to my starší. Naše mladé dievčence sa to postupne od nás učia, takže krása krojov sa zachová. Myslím, že veľa krojov alebo ich častí sa ešte nachádza v domácnostiach našej obce. Chcela by som touto cestou poprosiť, ak nájdete niečo súvisiace s krojmi, nevyhodte to, ale obráťte sa na nás. Možno práve niečo z toho sa zachová pre ďalšie generácie.

Čo chystá Zóhran v blízkej budúcnosti?

V súčasnosti nacvičujeme Moravskú besedu. Dostali sme rôzne pozvania na vystúpenia: Poľovnícky ples Záhorská Ves, Muzikantský ples Zohor, Prameň záhoráckeho folklóru Malacky, Krojovaný ples Čejkovice. Takže motivácia k ďalšej práci nám nechýba.

*Za rozhovor pani Ivanke Grelíkovej ďakuje Eva Benková
foto: Archív FS Zóhran*

ZOHOR VČERA A DNES

Dňa 3. septembra 2016 sa uskutočnilo príjemné letné podujatie s názvom Zohor včera a dnes. Išlo o prvý ročník z plánovaného sedemročného cyklu. Hovorí sa, že múdry sa učí z chýb iných, ale niekedy sa môže aj motivovať z múdreho počínania iných.

Podobne je to aj s projektom Zohor včera a dnes, ktorého cieľom je priblížiť históriu obce a poučiť sa z nej, zviditeľniť významné miesta v obci, budovať hrdosť na miesto, kde žijeme. Veď, ktože by sa nechcel podeliť so zaujímavosťami s návštevníkmi, ktorí sem prídu, či z rodiny a aj mimo rodiny?

Prvý ročník bol venovaný unikátnemu organu, ktorý je v našom kostole a pomníkom resp. lokálnej histórii z obdobia 1. a 2. svetovej vojny. Tí, ktorí sa zúčastnili podujatia, sa mohli dozvedieť niečo nové o vojakovi – Zohorčanovi Albertovi Hubekovi, po ktorom je pomenovaná jedna z ulíc v Zohore, potom o žandároví pánovi Júliusovi Stríbrnskom. Obaja zahynuli. Taktiež o tom, že pri oslobodzovaní Zohora zahynulo 16 vojakov Červenej armády (ČA), ďalej, že pri bojoch padlo 17 nemeckých vojakov a že boje prebiehali v Borníku, oproti železničnej stanici, smerom ku priemyselnej zóne. Navyše za Zohorom zahynuli dvaja americkí vojaci pri havárii lietadla. V Zohore sme mali aj židovský pracovný tábor.

Je mnoho povzbudivých informácií z vojnového obdobia, čo vypovedá o ľudských kvalitách niektorých Zohorčanov. Aby sa mohli nové, ešte doposiaľ neobjavené informácie ku vám dostať, bolo potrebné začať s ich niekoľkomesačným hľadaním. Ďakujem bádateľskej skupine a spomeniem aspoň niektorých. Chceme zvýrazniť úlohu bádateľov, najmä úlohu pána Jozefa Pavláška. Potom dôležitý príspevok pani Ľudmily Zálesňákovvej, pána Juraja Štefanoviča, ktorý navyše spoločne s páni Davidom Mackovičom a Zdenom Dudekom zorganizovali výstavu artefaktov a dokumentov z obdobia oboch vojnových konfliktov a návštevníci si ju mohli pozrieť v kultúrnom dome.

Súčasne je žiaduce sa postarať o obnovu pamiatok, o ktorých hovoríme a štafetu predkov z minulosti prevziať a potom odovzdať tým, čo prídu po nás. V tomto roku sa začala prvá etapa rekonštrukcie pomníka vojakom ČA, ktorí padli pri oslobodzovaní Zohora. Rekonštrukcia sa začala za účasti akademického sochára pána Alojza Drahoša a ďalších a prebieha s podporou Veľvyslanectva Ruskej federácie v Slovenskej republike, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Obecného úradu Zohor. Bližšie informácie taktiež odzneli pri pomníku.

Pomníky nám pripomínajú, že 1. a 2. svetová vojna významným spôsobom zmenili životy mnohým Zohorčanom.

Nezmyselné násilie nič nerieši. Snaha o stavanie mostov, porozumenie je to, čím by sme mali žiť teraz a aj v budúcnosti a túto myšlienku by sme mali odovzdať našim nasledovníkom. V tomto období nárastu pôsobenia mnohých extrémistických síl je toto posolstvo aktuálne pre naše uvedomenie si situácie a našu pripravenosť reagovať na ne. My sme sa o to snažili prípravou takéhoto programu.

Pristavili sme sa aj pri organe. Unikátny nástroj, ktorý začiatkom minulého storočia nainštalovali do nášho kostola tu máme doteraz. Po koncerte si návštevníci mohli pozrieť organ na chóre spôsobom, ktorý sa odohrá raz za život a možno ani to nie. Išlo o tretie miesto, popri pomníkoch, kde sa sprítomňovala história a súčasnosť Zohora.

Organ je po generálnej opravě, ktorá bola ukončená v roku 2014. Naši predkovia, keď ho kupovali, investovali nemalé financie. Dá sa povedať, že Zohorčania túžili po kultúre, vtedy do nej investovali. Aj v nedávnej minulosti investovali do opravy hudobného nástroja, ktorý nás všetkých sprevádza takpovediac celým životom. Je to odkaz našim potomkom, že kultúru si treba udržať pre pozdvihnutie ducha. S radosťou chcem podotknúť, že medzi nami sú ľudia, ktorí sa o to pričínili a je dobré im poďakovať a dávajú príklad.

Zohorský farár Miroslav Komorný sa výraznou mierou pričínil o zabezpečenie väčšiny financií na jeho celkovú opravu, takisto viedol komunikáciu s arcibiskupským a obecným úradom a ďalšími subjektmi. Všetky strany sa nakoniec dohodli na spoločnom postupe. Ekonomická rada, ktorej členmi boli Zuzana Ščasná, Marek Timko, Branislav Šteftek a nebohá Angela Sabolová odsúhlasili výber reštaurátora a bol ním pán Ján Valovič. Pri tomto rozhodovaní boli prítomní aj pani Mária Mackovičová, Jana Ščasná – Šimberová, Ivan Mackovič a Andrej Lacko a svojimi dôležitými pripomienkami a ná-

vrhmi napomohli výberu. Odborným poradcom a supervízorom pri reštaurovaní bol pán Stanislav Šurín. S pánom Jánom Valovičom, organárom-reštaurátorom spolupracovali: pán Peter Macejka, ORGUES atelier; Mgr. art. Martin Bako – organár, organista Dómu sv. Martina v Bratislave; Mgr. art. Peter Gregvoren – reštaurátor drevených oltárnych architekúr; Jozef Hubek – maliarske a natieračské práce, Zohor; Ivan a Mária Mackovičovi; Ivo Koldán – stolárstvo, Zohor; Stanislav Rusnák – cinár firmy Bies, Hranovnica.

Takisto s potešením chcem spomenúť organizátorov farských plesov: pani Silviu Račekovú, Eriku Dinušovú, pani Andreu Smrekovú, pani Janu Ščasú –Šimberovú, pána Petra Labáka, pána Simona Šomorjaia, pána Milana Olejára, Zuzanu Šimoníkovú a ďalších, ktorí významným spôsobom napomohli úspechom farských plesov. Výťažky z farských plesov pokryli približne jednu desatinu nákladov na opravu. Poďakovanie patrí aj všetkým sponzorom farského plesu.

Za ďalšie poďakovanie patrí pánovi Františkovi Grelikovi, pán Tiborovi Cabadajovi a pánovi Mariánovi Kimličkovi, ktorí pripravili fotografie z rekonštrukcie organa a pripravili podklady na audio-vizuálnu dokumentáciu z rekonštrukcie organa.

Treba poďakovať jednoducho všetkým, ktorí prispeli akýmkoľvek spôsobom pri oprave organu, aj tým bezmenným. Ak aj neboli niektorí spomenutí, určite o svoju odmenu neprídu. Vďaka!

„Inter arma silent musae“ – cez vojnu mlčia múzy.

Aj toto symbolické spojenie jednotlivých zastavení berme ako pranie: Nech znejú len múzy! Na podujatí hrali mladí konzervatoristi – víťazi Súťaže študentov konzervatórií Slovenskej republiky. Predstavili sa nám: Laura Nagyová v hre na flaute, Kristína Pláňavská na hoboji, Michaela Turecerová na saxofóne, Martin Vindiš na trúbke, Matúš Krpelan na trombone a Michal Malčovský na organe. Po ich vystúpení organista pán Malčovský s pánom Va-

lovičom predviedli zvukový rozsah organu. Po koncerte prebiehal program na chóre pri organe a pri oboch pomníkoch vojakom 1. a 2. svetovej vojny. Všetky údaje, ktoré prednášatelia uviedli, sú publikované v Zohorskom hlasu.

Nie majetok, ale dobré vzťahy sú to, čo nás robí šťastnými a lepšími a preto účastníci podujatia prešli pred obecný úrad, kde ich čakalo občerstvenie, ktoré pripravil pán Igor Kuchár zo zohorskej vínateky a Pivovar Wywar z Holiča, ktorý ponúkal remeselné vyrobené pivo. Posedenie osviežila skupina BON BON Trio s francúzskymi šansónmi a anglickými piesňami.

Organizátorom projektu boli farský úrad a spoluorganizátorom obecný úrad. Poďakovanie patrí pánovi farárovi a pánovi starostovi pri jeho realizácii. Poďakovanie patrí Knihtlačí Gerthofer, najmä pánovi Jozefovi Gerthoferovi a pánovi Kristiánovi Štefanovičovi a aj pánom z Technických služieb Zohor. Ďakujem aj fotografom pánom Ivanovi Mackovičovi a Petrovi Labákovim a ďalším. Svojou prácou pomohli aj mladí ľudia, čo je potešiteľné. Sú to: Jakub Mackovič, Samo Jurkovič, Kristína Juríková, Laci Petko, Michal Šimoník, Miki Rábek a Sofia Kellerová.

Projekt bol realizovaný s finančnou podporou Bratislavského samosprávneho kraja.

Uviedol som množstvo mien so zámerom zvýrazniť jednotu. Keď sa spojíme, viacej dokážeme a lepšie budeme žiť. Aj to by mal byť odkaz našim nasledovníkom, ktorých sme už zapojili do činnosti.

Pozn. Na konci koncertu boli oficiálne privítaní poslanec Národnej rady SR pán Gábor Grendel, zástupca Velvyslanectva Ruskej federácie v Slovenskej republike pán Michail Alexandrovič Mačichyn s manželkou a predseda Bratislavského samosprávneho kraja pán Pavol Frešo, ktorí položili vence ku pomníkom vojakom 1. a 2. svetovej vojny.

Roman Šimoník, iniciátor a koordinátor projektu

Spomienky na II. svetovú vojnu

Keď skončila II. svetová vojna, mala som desať rokov a teda aj moje spomienky na udalosti sú z pohľadu dieťaťa. Bývali sme pri stanici, dnes je to Železničarska ulica. Medzi našimi domami a železnicou bola veľká lúka, na ktorú postavili drevené baraky – štyri veľké a jeden menší. Po veľkej povodni v r.1941, keď voda Moravy siahala až po kaplnku sv. Jána, začali spevňovať brehy kanála, a tak prví sa do nich nasťahovali slovenskí vojaci. Tých neskôr vystriedali židovskí chlapci vo veku vojenskej prezenčnej služby. Bolo to v lete. Depochodovali so spevom, oblečení do tmavých vojenských uniforiem s baretmí na hlavách. Každý deň odchádzali so spevom pracovať na kanál. Pri barakoch nebola žiadna studňa, preto si chodili niektorí k nám do dvora umývať šálky, a tak sa stalo, že občas po večeroch prišli si chlapci posediť a pospomínať na rodiny. V pamäti mi zostali mená dvoch – Šaňo a Emil. Emil pochádzal z Prešova. Bol to vyučený obuvník, ktorý opravoval topánky v tábore a občas opravil aj naše. Dokonca raz nám doniesol aj čokoládové cukríky, ktoré predávali v ich táborovej kantíne. Bolo to niekedy po Vianociach v r. 1943, keď Židov z tábora odviezli. Po skončení vojny a zrušení koncentračných táborov zastavil sa u nás Emil. Bol vychudnutý a vracal sa z Terezína. Mal pri sebe iba terezínske táborové bankovky, a tak mu rodičia dali pár našich korún. Na pamiatku nám nechal jednu z terezínskych, žiaľ, stratila sa nám. Potom sa ozval ešte raz, napísal, že sa žení a odchádza do Palestíny.

Okrem barakov bol pri stanici vybudovaný aj protiletický kryt, aby sa v prípade náletu mali kde cestujúci ukryť. Nebol však nikdy použitý, lebo ho veľmi rýchlo zaplavila podzemná voda. Bol vybudovaný v dobe, kedy nálety a bombardovanie Viedne boli čoraz častejšie a hrozilo aj bombardovanie Bratislavy. Časté boli popluchy, čo pre nás žiakov znamenalo koniec vyučovania a rýchly odchod zo školy domov. Mala som to ďaleko a neraz už v polovici cesty mi nad hlavou s hukotom preletovali angloamerické bombardéry. Rada som ich počítala, lebo leteli usporiadané v útvaroch a v každom bolo okolo 40 lietadiel. Pamätám si bombardovanie Apolky. Bol krásny slnečný deň a kým som prišla domov, už nad Bratislavou bol obrovský dymový oblak.

Pekný deň bol aj v októbri 1944, keď bolo nad Viedňou zostrelené americké lietadlo, ale dopadlo na naše územie v blízkosti kanála. Spomínam si, ako sa pomaly k zemi približovali biele padáky s letcami a potom trosky lietadla, na ktoré sme sa išli pozrieť.

Prešli Vianoce a blížila sa Veľká noc a s ňou aj front. Zohor sa chystal na veľkú slávnosť. 1. apríla na veľkonočnú nedeľu konali sa primície novokňaza, nášho rodáka, Juraja Slobodu. Na druhý deň mal primície novokňaz Andrej Lipka, rodák z východoslovenského Tulčika. Pre front nemohol cestovať domov, a tak mu Zohorčania pripravili slávnostnú omšu.

Ďalšie dni sme sa chystali do pivnice. Na lúku pred nami postavili Nemci protitankové delo. Pamätám si nemeckých vojakov, ktorí prišli k nám do dvora, posadeli a spomínali si na rodiny, ukazovali nám ich fotografie. V noci z dela dvakrát vystrelili a potom sme my deti zaspali. Ráno nám rodičia oznámili, že už sú tu Rusi. S otcom sme išli do dediny pozrieť sa na príbuzných. Prechádzali sme okolo niektorých dostrieľaných domov. Najviac dostrieľaná bola kostolná veža. Ruského vojaka som videla až na ďalší deň pri stanici. V dedine veľké boje neprebíjali. Ťažšie sa bojovalo v Borníku smerom na Láb a pri Baraňom vršku, kde padlo viac sovietskych a nemeckých vojakov.

Ludmila Zálesňáková

Július Stríbrnský

Narodil sa 14. decembra 1915 v Zohore ako najmladšie dieťa rodičom Martinovi Stríbrnskému a Eve Stríbrnskej, rodenej Kovárovej v dome s vtedajším popisným číslom 336 (na dnešnej ulici Krivá).

Za svoju profesiu si vybral štátnu žandársku službu. V auguste 1944 pôsobil v hodnosti strážmajstra na žandárskej stanici v obci Štávník (dnes Šarišský Štávník). V tom čase už bol ženatý. Jeho manželka pochádzala z Prešova. Čakali narodenie prvého dieťaťa.

V lete 1944 sa na východnom Slovensku zosilňovali aktivity partizánskych skupín. Ich cieľom bolo odrezanie zásobovania nemeckej armády bojujúcej na východnom fronte. Cez Slovensko sa železničnou a cestnou dopravou vozilo na východný front množstvo zbraní a munície. Partizáni prepadávali a likvidovali tieto zásobovacie kolóny, poškodzovali cesty, železnicu a telefónne káble. Žandári ako štátni zamestnanci, ktorí navyše zložili prísahu, že budú zabezpečovať poriadok a dodržiavanie štátnych zákonov, prichádzali do stretnutia s partizánmi najmä tým, že boli povinní všetky incidenty vyšetrovať. O všetkom museli robiť presné zápisnice, ktoré sú dnes cenným zdrojom poznávania histórie. V nasledujúcich riadkoch sa podľa zachovaných žandárskych hlásení pokúsím priblížiť dianie pred 72 rokmi, pri ktorom prišiel o život Július Stríbrnský. Vzhľadom na to, že žandárske zápisnice týkajúce sa tejto udalosti sú písané strojom na 11 stranách formátu A4, vybral som len najdôležitejšie údaje. Citácie, názvy obcí a štátnych inštitúcií sú uvedené kurzívou. Žandárske zápisnice sú adresné, sú v nich uvedené mená ľudí, o ktorých informujú, ale jediné meno, ktoré v tomto texte uvádzam, je meno Júliusa Stríbrnského. V tej dobe bolo jeho priezvisko uvádzané v tvare Stríbrnský. Mená ostatných ľudí neuvádzam z dôvodu ochrany ich osobných údajov.

Z telefonogramu odoslaného 23. júla 1944 o 11.55 hod. zo žandárskej stanice v Prešove sa dozvedáme, že o 02.30 hod. bol prerušený kábel medzi obcami Rakovčik a Štávník a keď na miesto poruchy prišla hliadka poštovej stavebnej správy, bola prepadnutá strelbou asi dvadsiatich osôb v civilnom oblečení a jednou osobou v uniforme. Jeden štávnický žandár bol zastrelený a jeden pracovník poštovej správy bol smrteľne ranený do krku. Na miesto činu išli dve roty vojska a žandári.

Z hlásenia žandárskej stanice Štávník zo dňa 7. augusta 1944 sa dozvedáme, že 6. augusta 1944 o 8.30 hod. prepadla skupina asi 250 neznámych mužov ozbrojených puškami, guľometmi a automatickými pištoľami nemeckú kolónu áut, pozostávajúcu z jedného osobného a desiatich nákladných áut, ktoré viezli strelivo, výbušniny, míny a plameňomety. Neznámy muži osem nákladných áut pozapalovali a skryli sa v lesoch. Strelivo v horiacich autách postupne explodovalo. Až do príchodu nemeckých a slovenských vojakov zo Svidníka hliadka štávnickej žandárskej stanice udržiavala poriadok a zabráňovala zvedavcom prístup k miestu. Jeden zo štávnických občanov oznámil, že asi o 21.00 hod. bol pozeráť pri zhoretých autách a z lesa ku nemu prišla skupina asi desiatich neznámych ozbrojených mužov, ktorí sa pýtali, akí sú miestni žandári. Povedal im, že dobrí, načo mu jeden muž povedal, že keby boli zlí, vyhodia celú stanicu do povetria.

Z hlásenia exponovaného vyššieho žandárskeho dôstojníka v Prešove zo dňa 10. augusta 1944 sa dozvedáme, že 9. augusta 1944 pred západom slnka prišlo 30 až 40 ozbrojených mužov do Štávnika, prepadli žandársku stanicu, poškodili telefón, zobrali zbrane, strelivo a peniaze, odviekli štyroch podriadených žandárov a odišli s nimi do lesov na severovýchod. Všetko naznačuje, že prepad žandárskej stanice bol namierený proti veliteľovi žandárskej stanice a okresnému žandárskemu veliteľovi. Oboch partizáni hľadali po celú noc. Títo však boli v tom čase na obchádzke a len tak ušli nebezpečenstvu. Vyšší žandársky dôstojník navrhuje, aby boli z dôvodu bezpečnosti obaja premiestnení na iné pôsobisko. Doteraz sú nezvestní strážmajstri Stríbrnský, (plus mená ďalších troch). Žandárska stanica v Štávniku má byť dočasne neobsadená a jej obvod má zabezpečovať podľa potreby zosilnená žandárska stanica v Giraltovcich.

V telefonograme z 10. augusta 1944, ktorý Prezídium župného úradu šarišsko-zemplínskej župy poslal exponovaný vyšší žandársky dôstojník v Prešove sa udáva, že dňa 10. augusta zistila žandárska stanica v Hanušovciach nad Topľou, že štyria žandári odviečení zo Štávnika boli videní za obcou Petrovce, okres Giraltovec. Žandári boli zviazaní dvaja a dvaja.

Z hlásenia exponovaného vyššieho žandárskeho dôstojníka v Prešove zo dňa

12. augusta 1944 sa dozvedáme obsah hlásenia zo žandárskej stanice Miňovce. Podľa uvedeného hlásenia dňa 8. augusta 1944 asi o 17.30 hod. prišlo do obce Nižná Olšava, okres Stropkov, 21 neznámych ozbrojených mužov na piatich povozoch. Neznámi muži boli asi 21 až 35 roční, z nich asi piati boli oblečení v slovenskej vojenskej uniforme, asi dvanásť v nemeckých vojenských uniformách a ostatní v civile. Ozbrojení boli asi ôsmymi ľahkými guľometmi a desiatimi automatickými pištoľami. Neznámych mužov priviezli štyria povozníci z obce Maťaška a jeden z obce Lomné. V obci Nižná Olšava štyroch pomocníkov z Maťašky prepustili a násilím prinútili štyroch povozníkov z obce Nižná Olšava, ktorí ich viezli smerom na obec Breznica a Sitníky, následne poľnou cestou ku rieke Ondave a ďalej ku obci Šandál, kde povozy s povozníkmi strážil jeden z neznámych mužov, ozbrojený automatickou pištoľou. Ostatní odišli do lesa. Asi po dvoch hodinách sa vrátili so štyrmi spútanými žandármi. Neznámi muži povozníkom žandárov predstavili a povedali im „Tu máte vašich slovenských žandárov“. Potom sadli s nimi na vozy a išli ku obci Ruský Kručov. Pred obcou povozníkov poslali domov a neznámi muži odvedli žandárov do obce. Povozníci sa vrátili domov do obce Nižná Olšava 10. augusta 1944 asi o piatej hodine. Žandári, ktorých neznámi muži viedli, mali byť zo žandárskej stanice Štávník.

Dňa 15. augusta 1944 exponovaný vyšší dôstojník v Prešove podáva Prezídium ministerstva vnútra v Bratislave hlásenie, kde sumarizuje prípad odvlčenia štyroch štávnických žandárov: „Dňa 9. augusta 1944 bola prepadnutá žandárska stanica Štávník, okr. Giraltovec. Zo žandárskej stanice boli odvlčeni štyria žandári. Hoci partizáni, keď dňa 9. augusta 1944 odviekli žandárov, manželke jedného odvlčeneho žandára povedali, že jej manžel bude dňa 10. augusta 1944 prepustený. Doteraz sa tak nestalo. Podľa správ boli odvlčeni žandári dňa 9.8.1944 vedení cez obec Ruský Kručov, okr. Giraltovec a dňa 10. 8. 1944 boli videní pri obci Petrovce /južne Hanušovce nad Topľou/, keď ich partizáni viedli do lesov Slánskych hôr“.

V hlásení sa ďalej uvádza, že podľa znalosti žandárov možno predpokladať, že prepadnutie žandárskej stanice a odvlčenie žandárov je akt pomsty za to, že žandárska stanica Štávník dňa 1. mája 1944 zadržala ozbrojeného partizána a dňa 11. mája 1944 spolu s orgánmi Ústrednej štátnej bezpečnosti zadržala občana z Valkoviec (obvod žandárska stanica Štávník) pre podozrenie na účasti v partizánskom hnutí. Uvedený občan z Valkoviec bol zaistený v Ilave, teraz však je už prepustený. Je podozrenie, že uvedený občan naviedol partizánov na akciu proti žandárskej stanici Štávník. Osud zadržaných žandárov nie je istý.

Po skončení vojny v roku 1945 sa rodiny štyroch odvlčených žandárov dozvedeli, že ich telá sa nachádzajú v spoločnom hrobe v lese.

V zohorskej štátnej matrike narodených je v poznámke záznamu narodenia Júliusa Stríbrnského dopísaný nasledujúci text: „Smrtný pád (smrtný pád je záznam o úmrtí) v hanušovskej štátnej smrtníkej matrike pod b. č. 66/1945. Dňa 3. dec. 1945“.

V štátnej matrike mesta Hanušovce nad Topľou je pod číslom 66 uvedený, že 28-ročný žandársky strážmajster Július Stríbrnský zomrel 9. augusta 1944 v Slánskych horách obce Petrovce. Ako príčina smrti je uvedená zastrelenie. Obec Petrovce je od Šarišského Štávnika vzdušnou čiarou vzdialená cca 25 km.

Muži z rodín odvlčených žandárov sa v roku 1945 zúčastnili na exhumácii uvedeného hrobu v lese. Všetkým štyrom žandárom bol vo štvrtok 27. septembra 1945 vystrojený pohreb. Boli pochovaní na centrálnom cintoríne v Prešove, kde im dali ich rodiny postaviť spoločný pomník, ktorý tam stojí dodnes.

Ing. Jozef Pavlásek

Použitie zdroje

Štátny archív Prešov: Fond ŠZŽ, č. 453/IV-i/1944

Štátny archív Prešov: Fond ŠZŽ, č. 396/IV-i/1944-ŠB

Štátna matrika narodení obce Zohor

Štátna matrika úmrtí mesta Hanušovce nad Topľou

Vojtech (Albert) Hubek

Narodil sa 14. júla 1922 v Zohore murárovi Pavlovi Hubekovi a Júlii Hubekovej, rodenej Lisej v dome s vtedajším popisným číslom 505 (na dnešnej ulici Bratislavská). Po skončení rím.-kat. ľudovej školy v Zohore pracoval ako železničný robotník. Dňa 1. októbra 1943 narukoval ako vojak základnej vojenskej služby do Turčianskeho Sv. Martina ku Pluku útočnej vozby, kde bol vycvičený ako strelec posádky tanku LT-38. Tieto tanky (LT=ľahký tank) vyrábala firma ČKD Praha.

Slovenské národné povstanie (SNP) bolo oficiálne vyhlásené 29. augusta 1944, pričom jeho hlavnou úlohou bolo odrezanie zásobovania nemeckej armády bojujúcej na východnom fronte. Ihneď po vyhlásení SNP začala nemecká armáda sťahovať na Slovensko svoje jednotky s cieľom povstanie potlačiť a najmä chrániť železničnú trať. Vo štvrtok 31. augusta 1944 nariadil generálplukovník Josef Harpe (1887 – 1968) armádnej skupine „Heinrici“, ktorej velil generálplukovník Gotthard Heinrici (1886 – 1971), vykonať operáciu Kartoffelernte mit Prämie (Zber zemiakov s prémieu), čo bol krycí názov pre odzbrojenie východoslovenskej armády, ktorej velil generál II. triedy Augustín Malár (1894 – 1945). Úlohou odzbrojenia slovenskej armády od Trebišova smerom na západ boli poverené jednotky, ktorým velil generálporučík Josef von Rintelen (1897 – 1981). Už pred štrnástou hodinou 31. augusta 1944 prekročil slovenské hranice od východu obrnený vlak Panzerzug 62 skupiny Rintelen za účelom ochrany železničnej trate Košice-Kysak-Prešov. Posádku obrneného vlaku tvorilo približne 130 mužov, ktorí disponovali okrem guľometov aj štrnástimi delami, pričom hrúbky pancierov streleckých veží dosahovali až 80 mm. Pancierový vlak prišiel do Obišoviec pri Kysaku a skryl sa v terénnom záreze na sever od kysackej stanice. Na bojové nasadenie nemusela posádka Panzerzug 62 dlho čakať. Slanské vrchy medzi Košicami a Prešovom boli hlavnou základňou partizánskej brigády „Čapajev“ pod velením Ivana Kononoviča Balutu-Jagupova (1914 – 1973), ku ktorej sa v neskorých večerných hodinách 31. augusta 1944 pridalo 333 príslušníkov Poľnej jednotky PÚV (Pluku útočnej vozby) s trinástimi tankami LT-38, dvomi samohybnými delami Marder III Ausf. H, šesťdesiatimi piatimi automobilmi a trinástimi motocyklami. Táto vyslaná vojenská skupina okolo 23.00 dorazila do obce Zlatá Baňa, kde dôstojníci PÚV spolu s vedením Čapajevovcov vypracovali plán bojových akcií. Prvou akciou malo byť zničenie železničného uzlu v Kysaku. V skorých ranných hodinách 1. septembra 1944 vyrazila 3. čata 1. tankovej roty PÚV o sile piatich tankov LT-38 sprevádzaných dvomi nákladnými automobilmi obsadenými partizánmi ku Kysaku. Podľa hlásenia partizánskych prieskumníkov sa v Kysaku a Obišovciach mala nachádzať len malá nemecká zaistovacia jednotka. Veliteľ vyslanej tankovej čaty Ján Naništa na vlastnú škodu tejto správe uveril. V Obišovciach sa tanky rozdelili. Veliteľský tank s ďalšími dvomi tankami išiel ku železničnému mostu nad riekou Svinka a dva tanky išli ku železničnému mostu nad riekou Hornád pri Kysaku. Boli asi 4 hodiny ráno, keď Naništov

veliteľský tank výstrelom z kanóna zničil strážnu búdku na obišovskom moste, prešiel pod ním a pokračoval v ceste. Vtedy sa z terénneho zárezu železničnej trate vynoril dovtedy skrytý pancierový vlak Panzerzug 62 skupiny Rintelen a výstrelom z kanóna zničil jeden z tankov pri obišovskom moste. Pozornosti delostrelcov Panzergruppungu 62 neunikla ani druhá skupina tankov smerujúca ku mostu nad Hornádom. Jeden tank bol taktiež zničený, pričom zahynula celá posádka a druhý tank pri odbočovaní na cestu Košice-Prešov zapadol do betónového jarku, z ktorého už nedokázal vycúvať. Posádke zapadnutého tanku sa podarilo uniknúť do obce Gulvas (dnes Dulovala Ves) ku partizánom. Naništov veliteľský tank spolu s posledným boj schopným tankom zašli pod obišovský most a začali s posádkou pancierového vlaku bojovať. Keď sa im minulo strelivo, pokúšali sa zachrániť útekou do neďalekého vodného mlyna. Uniknúť sa však podarilo len dvom alebo trom čapajevovcom. Štyroch tankistov Nemci zajali, ostatní padli v boji. Padlí vojaci boli pochovaní na cintoríne v Kysaku. Na ich pamiatku dalo mesto Kysak postaviť pomník s nápisom:

DEVAŤ NEZNÁMYM
slov. povstalcem padlým v boji
za naše oslobodenie dňa 1. IX. 1944
ČEŠŤ VAŠEJ PAMIATKE! OBEC KYSAK

Dňa 14. augusta 1945 vydal Národný výbor Zohor správu s názvom Národné povstanie – zprávy z obce ZOHOR, v ktorej okrem iného uvádza, že : „nezvestný je vojak strel. Hubek Vojtech za povstania“.

Dňa 30. marca 1947 vydal Národný výbor Zohor o Vojtechovi Hubekovi správu, v ktorej sa okrem iného uvádza, že: „ako vojak prez. služby u I. roty Útočnej vozby z Turč. Sv. Martina s tankom v boji proti Nemeckej armáde, padol skoro ráno 1.sept. 1944 v Kysaku /Slov./ kde je v hromadnom hrobe aj pochovaný. Boli ostreľovaní v tom čase z nemeckého obrneného vlaku.“
Ing. Jozef Pavlásek

Použité zdroje

Slovenský národný archív: škatuľa 1, archívna jednotka 2, fólie 78 až 93
Slovenský národný archív: škatuľa 18, katalógové č. 1441
KLUBERT T.: Bojová činnosť nemeckého pancierového vlaku č. 62 na Slovensku, In Historické rozhľady IV/2008

Návšteva výstavy na pamiatku vojakov a členov odboja za 1. a 2. svetovej vojny

Cez leto nám médiá pripomenuli dve historické udalosti späté s druhou svetovou vojnou. Nevedela som, že 2. august je spomienkovým dňom na rómsky holokaust. Potešil ma preto záujem médií o túto tému. Bolo leto. Vravela som si, aká škoda, že sa o nové informácie nemôžem hneď podeliť s deťmi v škole. Podobne moja učiteľská duša reagovala na sviatok SNP. Keby sa povstanie udialo o pár dní neskôr, pripomenuli by sme si ju so žiakmi v škole aktívnejšie. Budme však radi, že vôbec bolo...

Z vyššie uvedených dôvodov som preto uvítala čin pána Juraja Štefanoviča a jeho priateľov, ktorí v Zohore na prelome mesiacov august a september pripravili pre občanov a hostí výstavu venovanú vojakom a členom odboja. So žiakmi z našej školy sme sa na nej hneď v prvých dňoch nového školského roka zúčastnili. Zo starých fotografií na nás naliehavo pozerali tváre ľudí, našich (vašich) predkov, ktorí svetové vojny na vlastnej koži zažili. Ubezpečovali nás, že udalosti tak časovo vzdialené sa naozaj odohrali a ich dôsledok ovplyvnil aj naše bytie. Že Zohor bol tiež aktívnou obcou, nebojácnu v boji za pravdu a proti zlu. V čase návštevy nás obrázky, dobové hmotné pamiatky a komentáre sprievodcov vrátili na chvíľu späť. Všetko a všetci sme vzájomne prepojení. Verím, že žiaci si uvedomili a hlavne uverili, že história sa odohrala aj na miestach, ktoré dnes nazývajú svojím domovom. Prehlnala sa cez osu-

dy ľudí, ktorí sa hrdinsky a aktívne postavili na stranu dobra. Nech sú pre nás inšpiráciou pre každodenný život, keď váhame, či sa nás svet a jeho problémy vôbec týkajú. Týkajú. Ako nebyť ľahostajný je téma, o ktorej sa tiež s deťmi treba rozprávať.

Veľká vďaka ľuďom, ktorí skladajú mozaiku vojnového Zohora, zbierajú príbehy a predmety, ktoré nám nedovolia na tieto udalosti zabudnúť a hlavne za to, že sa o ne s nami delia.

Michaela Makytová, učiteľka v Zohore
Foto: David Mackovič

Posviacka zrekonštruovanej kaplnky svätej Rozálie v Zohore

Nedeľa 4. september bola pre zohorských katolíkov, ale i pre iných ľudí dobrej vôle trochu iná, ako to býva po inej nedele. Naše kroky totiž nevedeli do zohorského kostola, ale ku kaplnke svätej Rozálie, kde sa konalo jej požehnanie po rekonštrukcii, ktoré bolo následne spojené s nedeľnou bohoslužbou.

Stretli sme sa na mieste, ktoré bolo skoro pred 200 rokmi miestom smútku, lebo naši predkovia sem chodili pochovávať, oplakávať a modliť sa za svojich rodinných príslušníkov, ktorí zomreli na vtedy zúriacu cholera. Z tohto dôvodu a na tomto mieste naši predkovia postavili kaplnku zasvätenú k svätej Rozálii, ktorá je práve patrónkou proti moru, a ktorá tiež ochránila mesto Palermo od tejto zákernej choroby. Palermčania robia na počesť tejto svätice vo svojom meste každoročne veľkolepé oslavy, a tak aj my sme si mohli 4. septembra 2016 pripomenúť svätú Rozáliu, jej kaplnku a udalosti, ktoré sa viažu na toto miesto v Zohore.

V tento deň sme mohli pozorovať aj zvláštny úkaz, kedy Boh cez svojich svätých dokázal cintorín premeniť na miesto pokoja, ticha, spolupráce, na miesto, kde každý z nás mohol zažiť Božie pohladenie na duši a načerpať duchovných síl do ďalších dní. Prichystať takúto slávnosť si vyžadovalo mnoho pracovitých a ochotných rúk, ktoré sa ešte v Zohore vždy nájdú. Nech svätá Rozália týmto ľuďom vyprosuje hojné nebeské požehnanie v nebi.

Na tejto koláži môžeme vidieť 3 vzácne artefakty. Prvým z nich je kaplnka sv. Rozálie v Zohore, ktorá bola postavená v roku 1832. Druhým je obraz sv. Rozálie, ktorý bol umiestnený nad oltárom v kaplnke. Tretím je vzácna listina, ktorá hovorí o tom, ako zvon tejto kaplnky posvätil ostrihomský biskup – sufragán Alexius Jordánszky v Bernolákove počas birmovky. Žiaľ z kázne pána farára

sme sa dozvedeli nepríjemnú správu, že tento zvon niekto z kaplnky ešte pred rokom 2009 ukradol. Vo svojom príhovore pán farár aj vysvetlil prítomným ľuďom, kam sa podeli mená zomrelých ľudí, ktoré boli podľa pamätníkov napísané na jednej zo stien kaplnky.

Branislav Šteffek

„TRAKTÉR“ – divadelný festival ZOHOR 2016

Motto festivalu:

„Né odchádzat za kultúru do mjestu či kukat do facebóku, ale nech nás mjesto a svjet čuje a dojde za nama do Zóhru.“

Tak znie motto, ktoré zaznelo pri otvorení brán historicky 1. ročníka festivalu ochotníckych divadiel TRAKTÉR 2016 tu u nás v Zohore. Dovoľte teda, aby sme vám priblížili priebeh, nahliadli do zákulisia a na záver pridali zhodnotenie divadelného festivalu.

Divákovi sme ponúkli pestrú paletu javiskového umenia a tiež nárečových farebností či už v podobe záhoráckeho a trnavského nárečia alebo slovenského jazyka. Diváci zažili umenie spoza hraníc našej dediny a videli, ako sa s divadelným umením popasovali iní herci. Festivalom sme sa snažili rozvinúť kultúrne hodnoty, priblížiť emócie a tak vytvoriť miesto, kde sa človek mohol zastaviť, oddýchnuť si a upokojiť sa. Zamyslieť sa nad životom a načerpať pozitívnu energiu. Veríme, že sa nám to podarilo.

Bránami festivalu prešlo vyše 700 ľudí od 6 rokov do 90 rokov života. Prezentovalo sa viac ako 80 ochotníckych umelcov z piatich súborov. Samotná príprava organizácie festivalu bola realizovaná vyše 20 ochotníkmi, ktorí pomáhali dobrovoľne bez nároku na odmenu.

Prípravy na festival sa rozbehli v januári 2016, v júli začala mediálna kampaň, najskôr plagát v Zohorskom Hlase, neskôr na webových stránkach obce a divadla Šachor. V miestom rozhlase bola pravidelne vyhlasovaná pozvánka, plagáty boli umiestnené v obci a rozposlané do iných obcí. Festival bol propagovaný na sociálnych sieťach. Bulletin sa rozniesol do 1 000 domácností v našej obci. Na záver sa nám podarilo osloviť poslucháčov rádia Regina formou rozhovoru v spravodajstve.

A čo iné sa popritom podarilo? Posilnila sa spolupráca ochotníckych divadiel, nadviazali sa nové kontakty, súbory si vymenili skúsenosti a herecké techniky. Súbežne prebiehajúca výstava o histórii divadla v našej dedine, inštalovaná vo vestibule KD, bola výnimočným prepojením divadelnej histórie so súčasnosťou.

Reakcie návštevníkov festivalu:

„Bolo úžasne vidieť toľko emócií na jednom mieste. Dodalo mi to veľa energie do ďalších dní.“ (Janka)

„Bude sa festival konať aj na budúci rok?“ (František)

„Zaujali ma rôzne žánre a to, ako sa popasovali režiséri jednotlivých súborov s tematikou, ktorá je momentálne dosť aktuálna v jednotlivých hrách.“ (Peter)

„Zúčastnili sme sa rozprávkového predstavenia s celou našou rodinou, aj deti vydržali až do konca a určite s napätím sledovali, čo sa deje.“ (Eva)

„Som na dôchodku a veľmi som rada, že som v našej dedine mohla navštíviť takéto podujatie. A pripomenulo mi to moje mladé časy, v ktorých sa kedyś na dedinách hrávalo ochotnícke divadlo. Určite by som uvítala, aby sa takéto podujatia robilo viac.“ (Anna)

Chceli by sme poďakovať všetkým sponzorom a ľuďom, ktorí nám pomohli, aby sa festival uskutočnil. Vďaka patrí v prvom rade Bratislavskému samosprávnemu kraju za dotáciu, Nadácii SPP za udelený grant a p. starostovi a poslancom obecného úradu Zohor za poskytnuté finančné prostriedky, Dennému baru Margit za nápoje pre účinkujúcich, p. Janke Samochínovej za krásne kvety pre hercov, p. Evičke Benkovej za úžasné riadenie a prípravu reklamy a príspevkov počas 3 mesiacov v obecných novinách, p. Ivanovi Benkovi za reklamu na internetových stránkach, p. Martinovi Bartošovi za pomoc pri tvorení programu, organizovaní festivalu a za reklamu na sociálnych sieťach, p. Jurajovi Štefanovičovi za krásnu výstavu vo vestibule a tým, ktorí mu pomáhali, členom divadelného súboru ŠACHOR, hlavne p. Cecílii Lackovej za pomoc pri pripravách skvelého občerstvenia pre všetkých účinkujúcich a na záver i firme kníhtlač Gerthofer za krásne bulletiny a plagáty.

Nadšenie a dobrý ohlas vás divákov nás povzbudili, aby sme sa o rok stretli znovu na 2. ročníku. Ale pozor, už v zmenenom termíne a to v mesiaci november 2017. Dovoľte nám o rok!

Martin Bartoš & Andrej Lacko

Hroznolhotský ochotnícky spolok „Hrozen“ hral prvýkrát na Slovensku a to u nás v Zohore

Rímskokatolícka cirkev, Farnosť Zohor, Hroznolhotský ochotnícky spolok „Hrozen“ a Obecný úrad Zohor usporiadali 8.10. divadelné predstavenie v moravskom ľubozvučnom nárečí s typickým moravským humorom.

Dva susediace regióny, Moravské Slovácko a Záhorie sú geograficky a ľudsky späté. Pohoda, porozumenie, ústretovosť a vďačnosť sa niesla celým podujatím, ktorého termín sa upresňoval dva roky, vzhľadom na vyťaženosť ochotníkov.

Počas prestávky sa diváci a aj herci občerstvili a porozprávali pri vínečku, štrúdlach, oškvarových pagáčikoch..., ktoré zabezpečil Igor Kuchár zo zohorskej vínotéky.

Rozhovory pokračovali aj po vystúpení. Samozrejme sme si hercov utčili aj večerou po vystúpení, ktorú uvarili v Reštaurácii Bar Margit – (Tigríci).

Poďakovanie za pomoc pri organizácii patrí Žofii Fórovej, Stáčke Struhárovej, Anne Osvaldíkovej, Júlii Mundokovej, Márii Šteffekovej, mladým – Jakubovi Mackovičovi, Samovi Jurkovičovi, Kristíne Juríkovej, Michalovi Šimoníkovi a taktiež Kníhtlačí Gerthofer a najmä Jozefovi Gerthoferovi, grafikovi Kristiánovi Štefanovičovi, Jurajovi Štefanovičovi, Zuzane Šimoníkovej a ďalším, ktorí sa zaslúžili o nevšedný zážitok. Samozrejme treba poďakovať všetkým, ktorí prišli na divadelné predstavenie.

Divadelné predstavenie má ešte aj ďalší význam a to, že výťažok z divadelného predstavenia bude použitý na opravu kostola.

No, a tak sa tu snažíme žiť...

Roman Šimoník

Jeden obraz povie viac ako tisíc slov

Hovorí sa, že čas všetko ukáže. 25 rokov je dostatočne dlhý čas na potvrdenie tejto pravdy. Veci sa menia, ľudia prichádzajú a odchádzajú, menia sa vzťahy, záujmy, prostredie, kompetencie, vplyvy...

Plynúci čas spoľahlivo roztriedil pominuteľné od nadčasového, prázdne slová od oslovujúceho obsahu. Slovami sa dá zakryť, obaliť, prispôsobiť našim záujmom, ... čokoľvek. Každé slovo sa však časom rozplynie v éteri pamäti.

Aj pieseň sú slová obohatené o tóny hudby, avšak počúvanie piesní je podmienené zapnutím rádia, CD, ... Je potrebné ticho, pokiaľ chceme „hudobné slovo“ vnímať. Je vždy ohraničené začiatkom a koncom. Nejakú dobu ešte znie v našom vedomí, avšak vzápätí je „prebité“ inými slovami a tónmi...

Naproti tomu jeden obraz povie viac ako tisíc slov. Umiestnený v priestore pôsobí neustále v každom okamihu našej prítomnosti, nášho pohľadu naň. Vnímanie obrazu nie je podmienené žiadnym „technickým“ sprostredkovateľom. Obraz hovorí a oslovuje priamo v tichom dialógu tisícov slov prebiehajúcich v okamihu myšlienky. V jednom okamihu rozpráva príbeh, sprostredkúva pocity, vyvoláva pokoj, provokuje myslieť, podnecuje túžbu, umožňuje poznať, zažiť, vytvára radosť, pohodu. Stačí jeden pohľad a sme súčasťou jeho obsahu. Obraz je niekedy, či často pôsobivá a ohurujúca zmes tvarov a farieb, bez obsahu je to však len prázdny pomalovaný obal.

Tak, ako je to s tým obrazom, je to aj s podaním ruky. Podanie ruky sa presne podobá obrazu. Buď má obsah, alebo nie. Poznáme pocit zvlhnutých očí z návalu radosti, že podávame ruku blížkemu človeku. Hovorí sa tomu srdce na dlani. Poznáme aj opačný stav, kedy je naše podanie ruky prijaté, myseľ toho druhého je však mimo nás, čiže podanie ruky je len prázdny gestom. Chudobný človek duchom, ktorý nedokáže podanú ruku prijať.

Kultúra je o podávaní rúk. Keď chcem robiť umenie inšpirujúce sa renesanciou, podám ruku renesancii a nechám sa oslovovať jej bohatstvom. Keď chcem počúvať Pavarottiho, v duchu mu úctivo podám ruku a v pokore sa nechám inšpirovať a obohacovať jeho dokonalým hlasom a citom. Keď chcem, ... atď.

Keď však nechcem, aby 25 rokov tvorivého a aktívne života zostalo len na nejakej štatistickej úrovni, tak musím tvorbu aj aktivity držať živé, posilňovať ich a posúvať dopredu.

Vo štvrtok, 27. 10. 2016, sa v našom kultúrnom dome udiala veľmi vážna udalosť práve z pohľadu budúcich udalostí a činností nielen mojich osobných, ale predovšetkým z pohľadu posilnenia a rozvoja kultúry v obci Zohor.

Účastníci vernisáže obrazov troch dolnorakúskych umelcov: **Gottfried LAF Wurm, Franz Rauscher, Hans Eichellmüller** boli svedkami jedinečnej prezentácie pravej partnerskej spolupráce nezávislej na akýchkoľvek zbytočných a častokrát nezmyselných administratívnych európskych, ale aj domácich príkazoch, podmienkach, smerniciach, ... Boli svedkami úcty, rešpektu a záujmu jeden o druhého. A nielen to, aj vzájomnej podpory. Za 25 rokov sa neobjavil náznak nekultúrnej rivality tak typického javu na Slovensku.

Rakúski umelci si postavili jasnú požiadavku, že mám vystavovať s nimi. Súhlasil som, a tak som vystavil pár svojich diel z veľkého 67-dielneho cyklu výtvarných fotografií „Pamiatky UNESCO na Slovensku“, ktorý som vytvoril pre Slovenský inštitút vo Varšave v roku 2007 a ktorý videli diváci v 12 mestách v Poľsku.

Na vernisáži sa zúčastnili okrem umelcov moji partneri v cezhraničnej spolupráci: Dipl. Ing. **Hermann Hansy**, regionálny manažér poverený vládou Dolného Rakúska pre región Weinviertel, JUDr. **Vladimír Gašpar**, riaditeľ regionálnej rozvojovej agentúry južnej Moravy v Brne, starosta obce Lassee Dipl. Ing. **Karl Kramanitsch** a náš starosta Bc. **Martin Zálesňák**. Čestným hosťom, ale historicky najvýznamnejším bol bývalý vedúci ekonomického oddelenia riadnice v Marcheggu **Walter Rieger** s manželkou. Práve **Walter Rieger** bol tým pravým základným kameňom bohatých cezhraničných aktivít a základným impulzom pre vytvorenie pevných partnerských vzťahov medzi vyššie menovanými a množstvom iných. Bol to **Walter Rieger**, ktorý stál

od roku 1990 za všetkými rozhodnutiami mesta Marchegg v rámci spolupráce s obcou Zohor, Záhorím a Slovenskom, prirodzeným vývojom sa pridali **Gottfried LAF Wurm, Hermann Hansy, Miroslav Ondruš** (vtedajší starosta mesta Břeclav), potom **Vladimír Gašpar, Pavol Foltín** a iní. V skratke pár našich aktivít, projektov:

- spoločné oslavy Sviatku Socianov (Storchenfest), ktorého sa pravidelne zúčastňovali tvorcovia slovenských ľudovo-umeleckých výrobkov, mali tu koncerty hudobné telesá, sólisti speváci
- každoročné dočasné vytvorenie hraničného prechodu pri Marcheggu
- veľa výstav slovenských výtvarných umelcov
- spoločný tábor detí zo Stegersbachu (Burgenland), z Marcheggu a zo Zohora v Stegersbachu
- a mohol by som pokračovať dlho ďalej po mestách a obciach Zistersdorf, Mistelbach, Poysdorf, Hollabrunn, Gänserndorf, Laa an der Thaya, Weiskendorf, Stillfried, Mannersdorf, Angern, Hohenau, Schloßhof, ... kde sme spoločne s miestnou samosprávou a inštitúciami zorganizovali veľké množstvo kultúrnych a športových podujatí. Za všetky spomeniem jednu unikátnu – Medzinárodnú výstavu vín, na ktorú som len na základe preukázania regionálneho partnerstva previezol v čase tvrdých hraničných kontrol na alkohol a cigarety plnú dodávku vzoriek špičkových vín najmä zo skalickej oblasti. Bola to historická účasť slovenských vín v Rakúsku v Poysdorfe. Zlatú medailu získal **Alojz Masaryk** zo Skalice.

Veronika Gašparová hrá skladby J. S. Bacha

Keď prejdem na južnú Moravu, tu je prostredie úplne domáce oproti Weinviertelu, kde predsa len bolo na začiatku niekde cítiť 40-ročné rozdelenie ostnatým drôtom. Na južnej Morave od Znojma cez Mikulov, Břeclav, Brno išlo vždy o takmer rodinnú atmosféru. Partnersky celé zastrešovala Regionálna rozvojová agentúra južnej Moravy (RRA JM) s jej riaditeľom **Vladimírom Gašparom**. Obrovskú podporu a priestor mi poskytol Juhomoravský kraj v Brne. Vďaka nemu sme spolu usporiadali veľmi zaujímavú výstavu v kúpeľoch Smrdáky, na ktorej som vystavoval svoje diela spolu s významným českým sochárom **Jirkom Netíkom** a jeho manželkou **Martinou**. Pri generálnej audiencii pápeža **Benedikta XVI.** v Brne v roku 2011 venoval hejtman Juhomoravského kraja **Michal Hašek** pápežovi dar Juhomoravského kraja – dielo majstra **Jiřího Netíka** „Zvestovanie Panny Márie“.

Veľkej pocty sa mi dostalo, keď ma Juhomoravský kraj v roku 2011 osobne **Pavlom Foltínom**, vedúcim kancelárie hejtmana JK oslovil, aby som ja, **Záhorák**, reprezentoval Juhomoravský kraj na TOP-reprezentačnej prezentácii Juhomoravského kraja vo Vysokých Tatrách pod názvom „JMK pod Tarami“. V Grand Hoteli Starý Smokovec, kam chodieval napr. **Vlasta Burian, T. G. Masaryk** a veľa významných hostí z Československa a Európy, sme znova spolu s **Martinou** a **Jirkom Netíkovcami** vystavovali svoje diela. Obsahovo naša tvorba veľmi súzvučí, a preto sme ňou prezentovali pravú podstatu cezhraničnej spolupráce.

Štvrtkový večer bol umocnený čistými tónmi klasickej gitary Veroniky Gašparovej z brnianskeho konzervatória. Vernisáž bola o stretnutí troch partnerských regiónov, ich zástupcov, ale najmä o ľudskom a partnerskom princípe, na ktorom je naša spolupráca postavená. Preto bola vo štvrtok sprítomnená každá chvíľa, ktorú sme spolu za 25 rokov zažili. Bolo to „malé“ stretnutie priateľov a partnerov, ktoré ukázalo, že kultúra sa bez rešpektovania ľudských a partnerských princípov rozvíjať nedá. Vo štvrtok 27. 10. 2016 sme odkryli nové možnosti, obzory a ciele týkajúce sa aj obce Zohor. Ciele konkrétne a reálne. Reálne preto, lebo za tých 25 rokov medzi nami vždy pla-

tilo a platí každé slovo, ktoré sme si dali a bolo aj reálne naplnené. Som rád, že sa k tomu pridalo aj slovo nášho starostu Martina Zálesňáka, ktorého podpora kultúre v našej obci ide správnou cestou. Preto verím, že spolu pomôžeme zohorskej kultúre.

*Ján Hladík, QEP
umelecký fotograf, grafik a dizajnér
Fotografie: Ing. Marek Hladík, MBA*

Zľava: Jana Ovečková, spoluautorka knihy Slovensko-rakúske Pomoravie, ktorú sme vydali vo vydavateľstve DAJAMA pred 20-timi rokmi a prezentovali v KD v Zohore, Gottfried LAF Wurm, Vladimír Gašpar, Hermann Hansy, Veronika Gašparová, Martin Zálesňák, Karl Kramanitsch, Olga Hladíková, Ján Hladík

Gottfried LAF Wurm podpisuje svoju knihu vydanú k jeho čerstvým 70-tinám

Aktivity OZ Glória

Posekanie pri Varmužovej cimbalovej muzike

V poslednom týždni prázdnin, „kultúrneho leta“, v čase dovoleniek, 28. 8. 2016 sme privítali pri KD v Zohore cimbalovú muziku Varmuža z Moravy. V nedeľu popoludní, v horúcom čase, cirkevný spevácky zbor Glória spolu s Obcou Zohor usporiadal príjemné posekanie pri cimbalovej muzike. Ani horúce slniečko neodradilo a nezabránilo tomu, aby si ľudia našli čas a prišli pred KD, kde cimbalová muzika Varmuža z Moravy predviedla unikátne predstavenie s piesňami, ktoré potešili srdce a pohladili dušu.

Nemusíš byť muzikant, či spevák, aby si neocenil krásne tóny ľudovej cimbalovej muziky, ktorá prezentovala svoje moravské kroje a piesne, na záhoráckej pôde. Hovorí sa, že Morava je predĺženou rukou Záhoria. A toto sa potvrdilo v pravom slova zmysle. Návštevníci tohto podujatia si s chuťou zaspievali krásne ľudové piesne z Moravy i zo Slovenska. Je veľká škoda, že viacerí naši občania chodia na Moravu za touto ľudovou cimbalovou muzikou a keď ich mali doma, neprišli. Tiež sa Varmužovci zaujímali o naše zohorské tradície, piesne, kroje. Samozrejme máme a sme na to pyšní, len veľká škoda, že im nemal kto o tom povedať viac. Keďže to bola veľmi vydarená akcia, ktorej sa tešila i sama cimbalová muzika, pretože doprevádzať taký veľký spevný zbor návštevníkov sa im veľmi páčilo, prisľúbili účasť a vystúpenie i budúci rok. Veľmi sme sa tomu potešili a pre návštevníkov, ktorých odradilo horúce slniečko, prípadne iné dôvody a nemohli na toto príjemné posekanie prísť, oznamujeme, že budúci rok vyberieme taký dátum, aby si každý, kto chce, zapísal termín a mohlo prísť i viac obyvatelov Zohora. Budú i slnečníky v prípade horúceho počasia.

Ing. Olga Hladíková

Púť cirkevného zboru Glória do Mariazell 2016

Dňa 17. 9. 2016, sobota, deň ako každý iný, ale pre členov cirkevného speváckeho zboru Glória a niektorých farníkov zo Zohora, to nebol len obyčajný deň. V tento deň sa konala púť slovenských farníkov do pútnického mestečka Mariazell, kde sa konal „Slovenský deň“, slávený sv. omšou.

Ráno o siedmej sme všetci netrpezlivo čakali na autobus, ktorý nás mal odviezť na posvätné miesto v Štajersku, Mariazell. Prišiel síce trochu neskôr, pretože každý to dobre pozná, že pri vstupe do Zohora od diaľnice, sa musí zaplatiť „mýto“ čakaním pri železničnom priesectí. Nevyhol sa tomu ani náš autobus. To však vôbec neubralo na nálade pútnikov, ktorí nasadli do autobusu, a i keď bolo zamračené počasie, nemali smútok v duši. Práve naopak, všetci sme sa tešili na slávnostné stretnutie s Pannou Máriou v Mariazell, v Bazilike Narodenia Panny Márie. Cesta ubehla veľmi rýchlo pri modlitbe ruženca božieho milosrdenstva a spevu pútnických piesní. Pri vstupe do tohto pútnického mestečka sa už i slniečko na nás spoza mrakov sem tam usmialo a ukázalo sa jasné počasie.

Sv. omša, ktorú celebraval pán farár, ThDr. Marián Červený, bola v plnej kompetencii nášho zboru. Za organom bola naša vedúca zboru Janka Valovičová a liturgiu spieval zbor a sólisti. Zbor sprevádzal i náš majster Slovenska v hre na lesný roh, Jakubko Badrna. Úžasný zamatový hlas lesného rohu znel bazilikou ako „pozvanie“ k Panne Márii. Po sv. omši zbor privítal minikoncertom slovenských pútnikov, ktorí i v čase tohto menej slnečného počasia, neváhali prísť pozdraviť Pannu Máriu. Po sv. omši sme svorne prešli Kalváriu – Krížovú cestu s modlitbami, piesňami i hovoreným slovom p. farára Červeného.

Po voľnom programe sme sa pobrali autobusom domov. Posilnení pokojom a energiou z tohto posvätného miesta a pod ochranou Panny Márie sme prišli domov vo večerných hodinách. Ďalšie takéto stretnutie bude zase o rok 16. 9. 2017. Už teraz sa tešíme na opätovné stretnutie v krásnom malebnom údolí Štajerska, v mestečku Mariazell, so slovenskými pútnikmi v krásnej bazilike Panny Márie.

Ing. Olga Hladíková

Október – mesiac úcty k starším

Život by sa dal prirovnať ku kvietku... malá rastlinka, krásny kvet, slamička.

Alebo k ročným obdobiam...jar, leto, jeseň...

Na začiatku to boli deti, potom dospelí, ktorí si plnili plány, predstavy a sny z detstva, a napokon starí...jedni spokojnejší, iní zase tradične šomrajúci..., no každý sme nejaký, každý sme iný...

Na Slovensku alebo vo svete máme dni, týždne, mesiace, v ktorých si niečo pripomínáme. Deň úsmevu, priateľstva, učiteľov... týždeň mobility, malého a stredného podnikania... marec mesiac knihy, máj lásky čas, október mesiac úcty k starším.

Zastavila by som sa pri tom poslednom... októbri. Je to pekný mesiac, kedy by sme sa aspoň na chvíľu mali zastaviť a nevenovať sa len sebe, ale aj našim starším... rodičom, starým rodičom, tetám, ujom. V našej obci tomu nebolo inak. V sobotu 22. októbra o 16-tej hodine sa babky a dedkovia nahodili do pekných šiat a sák a prišli si posediť, podebatovať, či zatancovať na skvelú hudbu. Veru, keď boli nahodení „vo sviatočnom“, bolo zrazu ťažké nájsť dôchodcu :). A predseda. Pod pódium odznievali mená tridsiatich sedemdesiatnikov, deviatich osemdesiatnikov, piatich deväťdesiatnikov, ako aj nášho uja Vendu – najstaršieho spoluobčana, ktorý to do „stovky“ nemá vôbec ďaleko. Vo svojich 97. rokoch prišiel tradične na svojej trojkolke.

..láska je trpezlivá... V dedine máme veľa zaľúbených párikov, manželstiev. V dnešnej dobe to nie je vôbec jednoduché. No sú aj takí, ktorí môžu hrdo povedať, že to dokázali a majú sa radi aj po 50-tich či 60-tich rokoch. Päťdesiat rokov spoločného života oslávilo 7 párov a šesťdesiat rokov spoločného života oslávil jeden pár.

Ďakujem všetkým zúčastneným, že prijali pozvanie a prišli, tiež účinkujúcim, deťom zo školy a pani učiteľke za obsluhu.

Nie všetkým zdravotný stav dovolil prísť na toto príjemné posedenie. Nie všetci prežívajú svoj dôchodok radostne a v láske. Preto Vám prajem hlavne veľa zdravia, lásky a trpezlivosti.

MŠ, foto: JŠČ.

Stretnutie 75-ročných Zohorčanov

Stretnutie 75-ročných Zohorčanov sa uskutočnilo 14. októbra na Obecnom úrade v Zohore. Bol krásny, slnečný, trochu chladný jesenný deň. Fúkal veľmi silný vietor, tak, vako je to v Zohore obvyklé, a preto pocitová teplota bola nižšia, ako ukazoval teplomer. Zo všetkých strán dediny sa schádzali po obede tesne pred pätnástou hodinou rodáci Zohora na obecný úrad. Išlo sa im už trochu ťažšie, niektorí s paličkou, ale všetci boli vyobliekaní, v očiach mali iskru a na tvári úsmev. Boli to spolužiaci, ktorí sa narodili v roku 1941 (niektorí aj koncom roku 1940), skrátka tí, ktorí navštevovali zohorskú školu od roku 1947 až po rok 1955.

Vchádzali sme do budovy terajšieho obecného úradu, kde sme presne pred 69 rokmi nastúpili ako malí žiaci do prvej triedy. Väčšine z nás prebehla myšlienka, či je to vôbec možné, že ako šesťročne vystrašené deti sme sa začali vzdelávať práve tu?

Náš prvý školský rok 1947/1948 sa začínal tradične svätou omšou so vzývaním Ducha svätého v kostole. V triede na čelnej stene bol v prostriedku svätý kríž a po ľavej strane bol vtedajší prezident republiky Eduard Beneš a na pravej strane bol 1. prezident ČSR Tomáš Garrigue Masaryk. Na začiatku vyučovania sa modlilo a škola sa volala Rímskokatolícka základná škola. Pani učiteľky sme pozdravovali „Pochválen pán Ježiš“ a oslovovali sme „pani“.

V školskom roku 1948/49 už bolo všetko inak. Na začiatku vyučovania sme spievali pieseň Práce, pozdravovalo sa „Češť práci“ a tá istá pani učiteľka už bola súdružka učiteľka. Škola bola premenovaná na Základnú školu, v roku 1951 na deväťročnú strednú školu a v roku 1954 na osemročnú strednú školu. Dnes je táto škola obecným úradom.

Pri vstupe sme videli pamätnú tabuľu z príležitosti vysviacky novej

školy, ktorú vykonal slávny kňaz Andrej Hlinka dňa 2. 9. 1934. Viacerých nás napadlo, že pamätnú tabuľu by si zaslúžil aj najslávnejší žiak tejto školy a jediný národný umelec prof. akademický maliar Albín Brunovský narodený v Zohore.

Spomienky nám prebiehali mysľou a sme nekonečne šťastní, že budova, kde sme prežili nádherné detstvo je veľmi vkusne a moderne zrekonštruovaná a dôstojne slúži ako sídlo obecného úradu. Vďaka patrí všetkým, ktorí sa o toto riešenie zaslúžili.

Na pozvanie pána starostu Bc. Martina Zálesňáka sme vošli do slávnostne vyzdobenej sobášnej sály. Práve v tejto miestnosti sme prežili svoj prvý školský rok. Posadali sme si, všetko 75-ročné babky a dedkovia. Privítala nás pani prednostka Mgr. Gabriela Kafková a krásny spev mini súboru (všetko naše spolužiačky a členky slávneho cirkevného zboru Glória) pod vedením pani Nely Rohrerovej. Pozdravili nás aj deti z materskej školy so svojou pani učiteľkou Ivanou Grelikovou. Detičky boli veľmi šikovné, milé a oblečené v krásnych zohorských krojoch.

Pán starosta nám zagrataloval k významnému životnému jubileu, poďakoval všetkým, ktorí bývajú v Zohore za veľkú aktivitu v živote obce. Za pôsobenie v miestnej kultúre, hlavne v cirkevnom zbore Glória, v divadle Šáchor a účasti na brigádach a rôznych spoločenských akciách. Vyzval nás na zápis do pamätnej knihy obce Zohor.

Po skončení slávnostného aktu sme odišli na cintorín ku hlavnému krížu, kde sme si uctili pamiatku zosnulých spolužiakov, ktorých je už dvadsať.

Z cintorína sme išli do Denného baru Margit, kde bolo posedenie s občerstvením. Cestou späť sa opäť spomínalo na detstvo. V tom čase nebola dedina taká pekná ako dnes. V roku 1947 bola veľmi chudobná, jedlo skromné a šaty nám prešivali zo starých. Naša dedina nemala a ani nemá žiadnu významnú stavbu okrem kostola, nie je tu ani žiadna

kultúrna pamiatka, domy boli ošarpané a chodníky a cesty neodvodnené a nedostatočne spevnené. Dedina je na rovine obkolesená úzkymi poľami, ktoré v čase nášho detstva boli všetky obrobené. Ďalej boli lúky a mokraďové lesy. Prekrásny bol aj brezový lesík pri železničnom priecestí smerom na Láb. Po chotári sa dalo chodiť po úzkych chodníčkoch a poľných cestách. Na detstvo máme veľmi pekné spomienky. Chodili sme na kanál, kde sa dalo kúpať, chytať ryby, navštevovali sme rôzne prírodné studničky. Unikátna bola pod oceľovým mostom železničnej trate Zohor – Záhorská Ves na tzv. „Železnáku“. Voňala sírovodíkom a volali sme ju „prdlavka“. Nezabudnuteľné chvíle sme zažili na Lábskom jazere, kde sme trávili v podstate celé letné prázdniny.

Fantastické chvíle, ktoré sa nám zachovali v pamäti, boli hry v priestoroch na cholerovom cintoríne pri vtedy ošarpanej kaplnke svätej Rozálie, pod nádherným gaštanom na pozemku miestnej pastierne a kde teraz stojí kultúrny dom.

V roku 1953 bolo postavené nové ihrisko, kde sme sadili pri plote topole, ktoré tam už nie sú. Vďaka tomu sme sa začali venovať organizovanému športu. V rámci telocviku sme už necvičili v triede, ale venovali sme sa ľahkej atletike, chlapci hrali futbal a dievčatá hádzanú. Oba športy sa hrali súťažne. Obyvatelia Zohora chodili na súťažné zápasy a na všetky podujatia.

Dnes je však dedina prekrásna. Nové cesty, dláždené chodníky, infraštruktúra, nové parky a detské ihriská, služby a hlavne úžasný areál nového ihriska. Kostol a cintorín je vyšperkovaný. Páčilo sa nám, že dedina nemá nové štvrte, ktoré sú tak viditeľné v obciach pri Bratislave, ktoré sa budujú bez vybavenia a veľmi narušujú život na dedine. Pritom je Zohor napojený na diaľnicu D2, cestu 1. triedy č. 2, železnica a ďalšie okresné a miestne komunikácie. Už tu chýba iba kúpalisko alebo wellness.

Aké bolo posedenie? Výborné! Vynikajúce jedlo a dobré pitie v ľudových cenách. Za to treba poďakovať organizátorkám, ktoré všetko pripravili. Sú to naše drahé a obetavé spolužiačky Mária Pavlásková, Františka Mifkovičová, Marta Kostková a Ernestína Rybárová. Špeciálne chcem poďakovať spolužiačke, ktorá prišla až z Jindřichovho Hradca aj s manželom a spolužiakovi z Plzne, ktorí neľutovali námahu a finančné prostriedky. Vďaka patrí aj spolužiačkam, ktoré napiekli veľmi dobré a chutné koláčiky a zákusky.

Záver bol pekný, aj keď už nie taký bujarý ako pred 20-timi rokmi. Sľúbili sme si, že sa opäť stretneme za 5 rokov. Možno každému z nás prebehla myšlienka, že ako budeme na tom zdravotne. Treba si však držať palce. Končím citátom „Myslím, preto som.“

Ing. Daniela Rutzká, rodená Klučková

Posedenie v klube dôchodcov pri príležitosti mesiaca úcty k starším

A zase o tých dôchodcoch? Už čítam niektorým čitateľom myšlienky. A čoby nie? Veď sme vaši a chceme sa s vami podeliť o naše nevšedné zážitky a rôzne aktivity.

Spomínam si, ako nám bolo dobre v klube, keď sme mali všetci myskôr narodení sviatok – vlastne sme oslavovali po celý október. Prišlo nás do klubu neúrekom, aj stoly sme museli pridávať, aby sme sa tam všetci pomestili. Babenky, ale aj mláďencov sme pohostili a každému sa ušiel aj obrovský krémeš.

A bolo aj prekvapko. Prišli k nám žiaci zo školského klubu pri základnej škole s pani vychovávateľkami Erikou a Veronikou. Deti sa najprv trošku hanbili, ale spievali, recitovali a hrali na hudobných nástrojoch krásne. Pre veľký úspech svoje vystúpenie museli zopakovať, lebo tí, čo prišli do klubu neskô, boli smutní, že ich nevideli. Decká sme potom usadili k stolu, ponúkli sme ich keksíkom, malinovou a tými obrovskými krémešmi. Veru mali čo robiť, aby ich zjedli a poniektorí s nimi bojovali a veru nevyhrali. A zrazu sa tie „hanblivé“ deti vychytili a vytiahli rôzne stolové hry a hybaj medzi nás, babky a dedkov, aby sa s nami zahráli. Najprv sa jedna i druhá

strana, ako sa povie „okúňala“, ale stačila im len malá chvíľka a všetky bariéry zmizli a hralo sa pexeso, človeče nezlob se, dokonca i malý stolový futbal. Keď nás hranie prestalo baviť, pani vychovávateľka Erika navrhla, či by sme si s deťmi niečo nezaspievali. No pravdaže, veď do klubu chodí dosť speváčok, a tak sme začali. Deti sa uskrňali, ale po chvíli sa pridali.

Stačí tak málo a vďaka tým drobcom sme prežili krásne popoludnie.

Deťom sme poďakovali a zatlieskali a ešte sme pridali aj sladkú odmenu a na záver sme si na pamiatku urobili spoločnú fotografiu.

Aha! Slzičky v oku. Mnohým z nás sa v mysli premietol celý život, ktorý sme strávili, či už s deťmi, vnúčatami a niektorí už aj s pravnúčatami.

Aj taký je život.

Terka Didáková, foto: JŠČ.

Poznávací zájazd so starými rodičmi

Chcela som vidieť Prahu na vlastné oči a dostala sa ku mne jedna príležitosť vo forme poznávacieho zájazdu. Táto možnosť sa mi pozdávala, keďže pre mňa predstavovala aj príjemný výlet strávený so starými rodičmi.

Zájazd organizovala p. Gazdová, ktorá už dlhé roky udržiava kontakt so skupinou Zohorčanov. Cestoval s nami aj p. farár M. Jurčí zo Štrby a cestu sprevádzala aj spomienka na pani Andelku, ktorá sa za svojho života podieľala na organizovaní zájazdov tejto skupiny. Teraz jej úlohu prevzala p. M. Šteffeková.

Dňa 3. 8. 2016 sa odštartoval výlet do ČR. Už od rána panovala v autobuse priateľská nálada. Človek sa ani nenazdal a už sme sa blížili k prvej zastávke nášho zájazdu, ktorou bola renesančná pamiatka – Brandýnsky zámok. Často v ňom prebýval cisár Rudolf II. a posledným cisárom na zámku bol Karol I. Rakúsky. Na skok od Brandýsa nad Labem sa nachádza Stará Boleslav. Zavítali sme v nej do pútnického chrámu Nanebovzatia Panny Márie, kde je uložená jej ikona známa ako "Palladium země české". Tu pán farár odsúžil aj omšu. Našej pozornosti neunikla ani románska bazilika sv. Václava, kde bol údajne sv. Václav zavraždený a kde bolo jeho telo niekoľko rokov uložené. Hneď vedľa stojí románsky kostol sv. Klimenta a kaplnka blahoslaveného Podivena, ktorý bol komorníkom sv. Václava. Po dni spoznávania českých pamiatok sme sa ubytovali v pražskom hoteli Mars, kde sme sa unavení zložili a pripravili na ďalší zaujímavý deň.

Druhý a tretí deň sme strávili v Prahe. Navštívili sme chrám sv. Víta, prešli Prašnou bránou, Zlatou uličkou, poprechádzali sme sa po Karlovom moste a absolvovali prehliadku pražskej Lorety. Plavili sme sa po Vltave za sprievodu hovoreného slova a hudby, zavítali sme aj na Malostranské námestie, videli sme orloj a boli sme svedkami výmeny hradnej stráže. Hradčany sú ozaj krásne. V karmelitánskom chráme Panny Márie Víťaznej sme

obdivovali Pražské Jezuliatko a potom sme sa električkou odviezli k pivovaru u Fleků, kde sme boli pohostení čiernym pivom, českým jedlom a popri tom nám vyhrával šikovný harmonikár. Týmto príjemným posedením sme ukončili deň.

Ďalší deň nás čakala prehliadka Plzne, ktorá dostala v roku 2015 titul európskeho hlavného mesta kultúry. Bola radosť pozorovať plzeňskú zeleň, upravené meštianske domy a nádhernú katedrálu sv. Bartolomeja s najvyššou vežou v ČR. Súčasťou prehliadky mesta Plzeň bola i obohacujúca exkurzia v Plzeňskom pivovare, kde nám v ich pivniciach načapovali aj nefiltrovaného Pilsnera. Večer sme sa ubytovali v Českých Budějoviciach a ráno v posledný deň zájazdu sme vyrazili do Českého Krumlova, ďalšieho skvostného mesta ČR. Prezreli sme si stredoveké uličky mesta a navštívili sme krumlovský zámok. Už nás čakala len cesta domov. Cestou späť zneli v autobuse krásne piesne a ako na začiatku, tak i na konci zájazdu panovala dobrá nálada.

Ďakujem všetkým zúčastneným za pekný zájazd.

Adriana Kovárová

Vďaka obecnému zastupiteľstvu a podpore pána starostu sme od 02. 11. 2016 otvorili novú herňu na Dolnej ulici oproti pohostinstvu Vendelín. Priestor sa bude využívať nielen na hranie a stretávanie sa mamičiek, ale aj na kurzy, prezentácie a rôzne iné aktivity.

Od novembra otvárame dva nové kurzy určené pre deti do 3 rokov.

Kurz Zlatá brána otvorená pod vedením Andrey Prečuchovej je zameraný na spoznávanie tradícií starých rodičov prostredníctvom hudobno-pohybových hier, ako napr. Zlatá brána otvorená, Kolo kolo mlynské, Osievame múčku, Šijeme vrecia, šijeme a pod. Cieľom kurzu je rozvoj motorických a kognitívnych funkcií, socializácia, udržiavanie tradícií, budovanie sebavedomia.

Kurz Cvičme spolu pod vedením Daniely Skuhrovej je cvičenie detí s ich mamičkami. Kurz je zameraný na ľahké cvičenia pre deti, na rozvoj psychomotorického vývinu spojené s cvičením pre maminky, zostavené v spolupráci s fyzioterapeutkou na spevnenie svalstva, správneho drža-

nia tela, prirodzeného pohybu a podporu chrbtice. Využijeme prirodzenú potrebu pohybu dieťaťa na tanečnú hudbu, rôzne pomôcky ako fitlopta či overball a iné.

Kurzy sú už obsadené, ale od nového roka ich plánujeme zopakovať.

Otváracie hodiny pre herňu:

Utorok 09:00 – 12:00, 15:30 – 18:00 (kurz Cvičme spolu 09:30 – 10:15)

Streda 09:00 – 12:00

Štvrtok 09:00 – 12:00 15:30 – 18:30

(kurz Zlatá brána otvorená 16:30 – 17:30)

Na záver by som chcela poďakovať všetkým priaznivcom, priateľom, členom nášho spoločenstva, ktorí nám ochotne pomáhajú a podporujú našu činnosť. Menovite chcem poďakovať pánovi starostovi Martinovi Zálesňákovi, obecnému zastupiteľstvu, pánovi Dušanovi Matúškovi za rekonštrukciu preliezok, pánovi Romanovi Višváderovi za výmenu piesku, pánovi Františkovi Švajdlenkovi za kosenie trávy, rodine Jakabovej za úpravu kríkov, Danke Skuhrovej za vedenie krúžku Montessori a Cvičme spolu, Andrei Prečuchovej za vedenie krúžku Zlatá brána otvorená, rodine Tóthovej za darovanie záhradného boxu na ihrisko, firme Gerthofer za tlačenie plagátov a vstupeniek, Igorovi Kuchárovi – Vínotéka za dobré susedské vzťahy, Karolovi Miklášovi za tepovanie gauča v herni, rodine Polákovej, Matlovičovej, Lukovskej, mojej rodine a aj iným rodičom za údržbu, úpravu a záujem o organizáciu nášho občianskeho združenia.

Petra Šteffeková

Priamo od kotlíka

Tento rok sa opäť stretli odborníci na guláš v peknú snečnú sobotu 24. 9. 2016 na tradičnej súťaži vo varení guláša v rámci 5. Cibulových hodov. O ten najlepší guláš súťažilo 26. družstiev. Od rána sa začalo s prípravou gulášov, súťažiaci varili zo svojich surovín a ingrediencií podľa vlastných receptúr, tak, aby sa trafili do chute porotcov. Aj keď družstvá svoje recepty na guláš neprezradili, tak najlepšou ingredienciou bola dobrá nálada.

Ako sa zaplňali kotlíky klasickými aj tajnými surovinami, tak sa začala okolím šíriť vôňa vychádzajúca z kotlíkov. Táto vôňa prilákala aj množstvo divákov a neskôr aj ochutnávačov jednotlivých gulášov, ale i milovníkov kultúrneho vyžitia z našej obce a zo širokého okolia.

Samozrejme po celý čas medzi súťažiacimi panovala príjemná a veselá nálada, ktorá k takejto súťaži neodmysliteľne patrí.

O zábavu sa postarala country kapela LOFOŠI a rockové kapely Vyprázané nohy z gauča a ARAGON, ktoré sa postarali o zábavu až do neskorých večerných hodín.

Počas varenia guláša prebiehali pre súťažiacich zaujímavé súťaže, čo pridalo na skvelej nálade. Program bol pripravený aj pre deti: maľovanie tváre rôznymi motívmi, tvorivé dielne a jazda na koni.

Za krásneho počasia v poobedných hodinách nastal čas zberu vzoriek súťažných gulášov na ochutnávku a hodnotenie porotcov. Porota to mala tento rok veľmi ťažké. Po dlhej ochutnávke a spoločnom sa radení rozhodla.

Vítazom sa stalo družstvo „Team Špinaví“

Výsledky súťaží:

Súťaž vo varení guláša:

1. Team Špinaví
2. Vzorní manželia and co.
3. KKarol

Krájanie cibule:

1. Emerkini zaťové
2. Čičovci
3. Vzorní manželia and co.

Pitie piva na čas:

1. Hasiči
2. Kníhtlač Gerthofer
3. Jentikovci

Hod bagančom pod nohami:

1. Hasiči
2. Kníhtlač Gerthofer
3. Karbaníci

Cibuľové hody:

1. Staničári
2. Bročkovci
3. Šáchor

Vítazmi sa však stali všetci zúčastnení. Ide o dobrú náladu, stretnutie so svojimi známymi, priateľmi..., posedieť si pri víne a dobrom pive po-debatovať, ochutnať rôzne cibulové špeciality, pozrieť si kultúrny program.

Myslím, že to je snahou organizátorov, ktorí toto pekné podujatie niekoľko rokov pripravujú a organizujú. Za čo im ďakujem. Podujatiu želim do budúcich rokov pokračovanie, nech tie ďalšie ročníky prekvapia niečím novým, čo spestrí a obohatí kultúrny život v našej obci.

Libor Matlovič

foto: P. Vrabec, LM, FB Zohorské Ozveny

„Kdo si hraje, nezlobí!“...

... práve táto verejne známa myšlienka našich českých susedov ma napadla v okamihu, keď som jedno októbrové sobotňajšie dopoludnie, držiac v rukách tekvicové strašidlo, ktoré mimochodom už týždeň poriadne zamestnávalo celú našu rodinu, nemotorné vstúpila do budovy kultúrneho domu.

„Ja odpadnem!“ – tichým hlasom skonštatoval môj partner, ktorý išiel tesne za mnou a v tej chvíli uvidel to, čo ja. Obaja sme sa stali svedkami niečoho mimoriadneho, keď sa nám pred očami odohrávala scéna ako z dobrého rodinného filmu. Oteckovia a mamičky s deťuškami (a bolo úplne jedno, či sú ich vlastné alebo cudzie) tvorili jedno tekvicové strašidlo za druhým. Normálne...taká tekvicová plastická chirurgia! Pri jednom stole práve dorábali tekvicu nos, v inom kúte to zase vyzeralo na poriadny „lifting“ tekvicovej tváre (lifting tváre=zákrok, ktorým omladzujeme výzor pacienta odstránením alebo zmiernením niektorých známkov veku na tvári) a nielen to...iné deti sa zase za výdatnej asistencie rodičov zrejme pripravovali na ich budúce povolanie lekárov – pitevníkov, pretože tými drobnými ručičkami obratne nožíkmi tekvice operovali a operovali až do chvíle, kedy boli poriadne vypitvané ☺. Chlapci zase napríklad tvorili z tekvic autíčka, traktory, rakety a všeličo iné, čo by sme dvomi slovami mohli zaradiť do kategórie „technické záležitosti“.

Žiaľ, z tohto údivu, za ktorý by sa určite nehanbila ani Alenka z ríše divov, ma vytrhla okamžitá nepríjemná predstava môjho bytu, v ktorom sa tiež ešte pred malou chvíľkou tvorilo, operovalo, pitvalo. No, čo Vám budem hovoriť?!... neporiadok ako v Saigone! (Saigon= pôvodný názov vietnamského Hočiminovho Mesta). Musím to ísť rýchlo poupratovať, aby sme sa sem mohli popoludní vrátiť, veď aj moje dieťa bude určite zvedavé, aké pekné strašidlá ešte počas dňa pribudli a či náš tekvicový vodník v súťaži uspeje, no nie?

Keď som konečne upratala posledné pozostatky našej tekvice a nad dedinu sa zniesol súmrak, nadišiel ten správny čas zažiť opäť po roku atmosféru toho ozajstného „bučového festivalu“.

Pred kulturákom už rozvoniavali dobrotu, hrala hudba, všade pobehovali deti a „dospeláci“ tiež netrpezlivo očakávali, čo sa bude diať.

„Mami, mami, pani učiteľka je striga!“ – počujem z úst dievčatka, ktoré sa práve vrátilo z prieskumnej misie. „Budeš ticho! O pani učiteľke nesmieš takto hovoriť!“ – zaznelo z úst rozpačito sa tváriacej mamičky, ktorá sa zdese obzerala po okolí, či aj niekto iný z prítomných nezačul toto konštatovanie ich prostorekej dcéry. „...ale ona je naozaj striga!“ – trvalo si to nevinné dieťa na svojom. Pobavilo ma to, keď tu zrazu...“fuj, ale som sa zľakla!“...spona dverí nás srdečne víta pani učiteľka Štefanovičová a vyzerá úplne ako striga, už len tá bradavica na nose jej snáď chýba a bola by dokonalá ☺. V sprievode mojej rodiny so záujmom vstupujem do galérie „bučových“ výtvorov a hodnotím...tak ako všetci prítomní návštevníci tohto milého podujatia a... som očarená, príjemne prekvapená, skrátka nádhera, čo všetko dokáže ľudská fantázia.

No, aby sme dali aj ostatným priestor obzrieť si tie zaujímavé exponáty,

vychádzame z budovy a trpezlivo čakáme na ďalší program a vyhodnotenie, keď v tom blízko nás zaznie humorný a nie celkom presvedčivý výklad histórie tohto sviatku: „Halloween, to je ten sviatok, čo k nám doraziu z Ameriky a preužiť by sa to daou, že haló, ven!“- tak nejak zamuroval vtipný dedko a pokračoval: „...tak sem tej svojej starej povida, stará, oblékaj sa, keď už sa koná v dzedzine ten halóven, tak predsa nebudeme sedzet doma a, haló, aj my pújdeme ven, no né? A tak sme tady...“

Milý dedko, ak si čítate tento môj článok, dovoľte mi máličko Vás poopraviť v názore. Halloween je pohanský (keltský) sviatok, ktorý má pôvod v Írsku. Je to taký predvečer sviatku všetkých mŕtvych. To len pre poriadok... ☺

No, aby som sa vrátila k mojim postrehom z tohto úžasného večera plného radostných a rozšantených detí, príjemne sa baviacich rodičov a starých rodičov. Je tak trochu jedno, kto prišiel ako prvý s myšlienkou zorganizovať tak milé jesenné podujatie, plné detskej radosti, očakávania a tak trochu aj hrôzy zo všetkých strašidiel, ktoré sa na tejto „párty“ objavili. Dôležité je, že sa v tom pokračuje (to už bol snáď 10. ročník, ak sa nemýlim). Dôležité je, že máme medzi nami dospelých, ktorí neváhajú zo seba urobiť hoci aj tie strašidlá, ktoré pobavia svojich rodákov, či už malých, alebo aj „veľkých“. Dôležité je, že sa medzi nami nájdu ľudia, podnikatelia, ktorí sú ochotní oželiť nejaké to „€-uríčko“ pre šťastné očka našich ratolestí. Dôležité je, že to všetko sa deje pod záštitou starostu obce, pretože to dostáva úplne iný rozmer...

Viete, tešíme sa na jar, pretože príroda sa prebúdzá. Milujeme leto, lebo niet nad teplé slnečné lúče a všadeprítomnú atmosféru dovolení a prázdnin. Potom sa už nevieme dočkať prvých snehových vločiek a zimných športov, tešíme sa na Vianoce, ale na jeseň? Kto z nás sa už teší na jeseň?! Nepoznám jediného človeka vo svojom okolí, ktorý by sa tešil na jeseň! Väčšina z nás len frfle, že je vonku šero, že len prší, že máme pred dverami svojich domovov kopy opadaného lístia z blízkych parkov, sadov a záhrad, že musíme do školy, atď. No, aj jeseň má svoje čaro. Stačí sa len poriadne poobzerať. Tá nádherná hra farieb, chutí... V ovzduší cítiť vôňu plodov našich záhrad, či už hrozna, jablák, alebo pečených gaštanov a hos-

podári sa len spokojne usmievajú, keď sa môžu pred susedmi pochváliť napríklad aj takými tekvicami, ktoré nás očaria impozantnými rozmermi, všakovakými tvarmi, či farbami...Ktovie, možno preto naši predkovia práve tekvice povýšili na symbol jesene!

Nech už je to tak, či onak, v jednu októbrovú sobotu nám zopár nadšencov pripravilo krásny večer plný magickej sily a dobrej zábavy. Dovolilo nám nahliadnuť do sveta detskej fantázie, kedy sme si mohli potykať, či len podať ruku s nejdým sympatickým strašidlom. Dokonca sme mohli zažiť atmosféru ich tajomného lesa. Deti s ohotou kráčali v lampiónovom sprievode a keď sa na tmavej oblohe zjavil ohňostroj, „bolo vymaľované“...Normálne ste mali v tej chvíli chuť zaželať si navzájom šťastný nový rok...úžasná atmosféra!

Samozrejme, našlo sa aj zopár kverulantov (kverulant = nespokojenec, večný sťažovateľ), ktorým chýbali lavičky na sedenie, varené víno nebolo dobre dochutené, starosta sa tam ukázal len na krátku chvíľu, hoci všetko ostatné trvalo príliš dlho a určite to išlo z našich daní...ale...povedzme si úprimne... možno práve títo – dnes už dospelí – kverulanti vyrastali v rodinách, kde vo všeobecnosti platilo: „Deti – to je radosť rodiny, denne na pol hodiny!“ ...a oni sa jednoducho nevedia z takých milých podujatí tešiť. Zrejme k tomu neboli v detstve vedení... bohužiaľ. Viete, súhlasím s myšlienkou, že bez detí by bol náš dom upratý, naša peňaženka plná, ale naše srdcia by boli prázdne, a preto sa ja s rodinou už teším na advent a s ním spojené vítanie svätého Mikuláša, tak nezabudnite...4. decembra 2016 zase vonku a zase s deťmi a hlavne s úsmevom ☺!

Eva Bodorová,
foto: organizátori

Podakovanie organizátorov „Bučových slávností“

Cestou Zohorského Hlasu by sme sa ako organizátori „Bučových slávností“ chceli poďakovať spoluorganizátorom a sponzorom tohto nádherného podujatia pre deti. Bez týchto úžasných ľudí by takáto akcia nebola možná.

Ďakujeme spoluorganizátorom:

rod. Juraja Mackoviča, rod. Rastislava Badrnu, rod. Pavla Prečucha, p. Simonke Miklošovičovej, p. Darinke Švitlerovej, p. Janke Ščepánkovej, p. Miroslavovi Jurkovičovi, p. Zuzke Šimoníkovej.

Sponzori:

Obec Zohor, strelnica Zohor p. Černák, SBS O.K. SHOOTING Security, OZ Motýlik, Záhrada Zuzana p. Mackovičová, Cukráreň a espresso p. Samochinová, Detská móda p. Horváthová, Vínotéka p. Kuchár, Denný bar Margit p. Rybár, Adams Rock bar, Rybárske potreby Baracuda, firma McRoy, Predajňa Gulla p. Ščasný, Železiarstvo Jana a Rosl Zohor, Pekáreň Novotný Zohor, Fifty fifty kebab a káva p. Hubek, Mäsiarstvo u Milana p. Kupková, Mäsiarstvo Bertovič, lekáreň Dr. Max Zohor, reštaurácia Tykadielko, p. Tonka Ščepánková, rod. Bodorová staršia aj mladšia, p. Janko Granec, p. Švitler Miroslav, Dobrovoľný hasičský zbor Zohor, Obecná polícia Zohor.

ĎAKUJEME!!!

Deti z hudobnej skupiny VEGA a manželia Štefanovičovi

Z histórie telovýchovnej a športovej činnosti v Zohore

Ľahká atletika

V Telovýchovnej jednote doteraz nikdy nevznikol oddiel ľahkej atletiky. Podmienky pre zvýšenie aktivity atlétov nastali v roku 1953, keď sa vybudoval štadión s atletickou dráhou. Súčasťou jeho slávnostného otvorenia boli atletické preteky s hlavnou disciplínou o „Štít MNV Zohor“ v behu na 5 000 m. Víťazom sa stal Takáč, atlét Ústredného domu armády v Prahe. Súčasne sa konali rámcové preteky v ostatných atletických disciplínach za účasti bratislavských atlétov a žiakov zohorskej základnej školy.

Druhý ročník o „Štít MNV Zohor“ sa konal o dva roky neskôr v septembri 1955 a jeho súčasťou bol aj beh na 5 000 m o majstra Slovenska. Zvítazil opäť Takáč z ÚDA Praha s časom 15 minút a 39 sekúnd. Takáčovi sa v Zohore podarilo zvíťaziť celkovo trikrát. Jeho najčastejšími súpermi boli Slováci Tejbus a Stankovič a Čech Hecl.

I keď sa v Zohore konali významné atletické podujatia, funkcionári TJ, ani aktivita mládeže nevedla k masovému rozvoju atletiky. Vzhľadom na nevyužívanie atletickej dráhy, táto bola v roku 1973 prebudovaná na plochú dráhu. Napriek tomuto všetkému v Zohore vyrástli ľahkoatletické talenty, ktoré síce na štadióne trénovali, ale boli registrované hlavne v bratislavských oddieloch.

Títo jednotlivci sa neskôr stávali účastníkmi veľkých ľahkoatletických podujatí, ako napr. Majstrovstvá ČSR alebo Majstrovstvá Slovenska. Medzi najvýznamnejších patria: Jozef Struhár, Milan Hrica, Cyril Struhár ml. a Štefan Poláček.

Jozef Struhár

Športová činnosť 1925 – 1948

Bol jedným z najvýznamnejších a najzaslúženejších slovenských atlétov. Narodil sa v USA rodičom, ktorí sa vysťahovali zo Zohora do Ameriky za prácou. Detstvo a mladosť však prežil v našej obci. Od roku 1919 sa stal telom i dušou zohorským aktívnym futbalistom. Neskôr mu učarovala ľahká atletika, hlavne hod diskom a kladivom. V týchto disciplínach dosahoval vynikajúce výsledky. Zaraďuje sa medzi vrcholnú elitu československých vrháčov. V roku 1936 sa stal rekordérom v hode diskom obojruč s výkonom 81,31 m, ktorý držal do roku 1946. V hode kladivom dosiahol najlepší výkon 44, 12 m. Pravou rukou hodil disk 42,04 m. Bol najlepším športovcom v tejto disciplíne na Slovensku. Vyše štvrtstoročia aktívnou činnosťou či už ako atlét a neskôr

ako tréner a funkcionár pomáhal vylepšovať úroveň atletiky nielen na Slovensku, ale v celej ČSR. Vo svojich spomienkach vždy zdôrazňoval, že radosť a opojenie z čistého atletického pretekania dáva nám silu do ďalších bojov. Zároveň hovoril: „My atléti máme jedno zbožné pranie. Aby ľahká atletika zdomácnela v každej dedinke. Ak sa toto raz stane, bude to žiarivý dôkaz všestrannej vyspelosti slovenského ľudu.“ Keď sa ho spýtali, čo ho priviedlo k ľahkej atletike odpovedal: „V roku 1919 ako žiak bratislavského gymnázia som navštevoval s kamarátmi Petržalku a tu

som si všimol, že na ihrisku PTE hádzal akýsi futbalista bez kopačiek podobný tanier, aký som vidal v učebnici dejepisu u známeho gréckeho Diskobola. Dostalo sa mi cti držať tie zlepené taniere v rukách. Potom som spoznal, že tento dvojité tanier je vlastne disk. Zohnal som si disk, guľu a neskôr i oštep a skúšal som s nimi trénovať ako samouk. Postupne som sa z futbalu preorientoval na ľahkú atletiku, ktorá mi tak učarovala, že som sa postupne začal zúčastňovať aj na pretekoch. Prvýkrát to bolo v roku 1925. ŠK Holíč usporadúval každý rok športový deň. Moji kluboví kamaráti (zohorskí futbalisti) ma vyslali na tieto preteky a dokonca sa poskladali aj na cestovné. Keď som sa večer vrátil do Zohora, čakali ma už na železničnej stanici. Ukázal som im svoje vybojované trofeje, z čoho mali obrovskú radosť. O rok neskôr na „Študentskom dni v Malackách“ som získal dve prvé ceny v hode diskom a vo vrhu guľou. Všetky tieto výsledky som dosahoval bez akýchkoľvek špeciálnych trénerov a inštruktorov. Uvedomoval som si, že akúkoľvek atletickú kondíciu získam hlavne behom. Behával som najmä na zohorskom ihrisku. Táto fyzická kondícia mi veľmi pomáhala aj pri futbale, na ktorý som popri ľahkej atletike nezanevrel a stále som sa mu naplno venoval. Pri futbalových zápasoch som nepoznal, čo je to únava. Nikdy som nevedel pochopiť, keď mi spoluhráč povedal, že už nemôže.“

Jeho športová činnosť bola odkazom a veľkou myšlienkou pre rozvoj športového diania v Zohore.

Milan Hrica

Športová činnosť v ľahkej atletike 1960 – 1964

Ľahkej atletike sa venoval už počas štúdia na vysokej škole. Najlepšie výsledky dosiahol v trojskoku a v skoku do diaľky, kde získal 2. miesto na majstrovstvách Slovenska juniorov. Bol reprezentantom ČSSR v roku 1962 na medzinárodnom stretnutí s NDR.

Predovšetkým bol však úspešný a talentovaný zohorský futbalista, a preto si ho vyhládli funkcionári prvoligového oddielu Slovaft Bratislava, kde pôsobil v rokoch 1964 – 1976. S futbalom precestoval takmer všetky štáty Európy. Bol na americkom kontinente v Južnej a Strednej Amerike, USA a Kanade. Hral futbal na ostrove Tahiti, v Austrálii a na Novom Zélande. Navštívil aj Indiu, Honkong, Singapur.

Cyril Struhár ml.

Športová činnosť v ľahkej atletike v rokoch 1960 – 1967

Začínal ako futbalový brankár TJ Sokol Zohor. Postupom času sa z neho stal vynikajúci atlét – diskár a kladivár. Po dvojročnom usilovnom tréningu sa mu podarilo hodiť diskom 48,30 m, vďaka čomu vytvoril čs. rekord staršieho dorastu do 18 rokov. V tom čase to bol veľkolepý výkon. Vo svojej kariére získal 4 tituly majstra Slovenska v hode diskom a jeden titul majstra Slovenska v hode kladivom. Ako vojak základnej vojenskej služby v rokoch 1964 – 1966 pretekal za Duklu Praha. V roku 1967 bol výkonom 53,27 m v hode diskom tretí v ČSSR.

Ako pretekár precestoval veľa štátov, kde reprezentoval nielen ČSSR, ale aj svoju rodnú obec Zohor.

Štefan Polák

Športová činnosť v ľahkej atletike v rokoch 1974 - 1989

Vynikajúci atlét, bežec na stredné trate v ČSSR, ale aj v zahraničí. Zúčastnil sa na významných pretekoch, kde získal krásne umiestnenia. Boli to: Halové majstrovstvá Európy v roku 1976 v Mníchove na 3 000m – piate miesto, Halové majstrovstvá Európy v roku 1977 Španielsko, San Sebastian, beh na 3 000 m siedme miesto a beh na 1 500m šieste miesto, majster ČSSR v behu na 1 500m v hale v roku 1977, majster ČSSR v behu na 3 000m v hale v rokoch 1976, 1977, 1980. Československý reprezentant v behu na 1 500 m,

5 000 m, 10 000 m v rokoch 1974 – 1980. Víťaz európskych akademických majstrovstiev v hale v behu na 1 500m v Sofii v Bulharsku. Slovenský rekordér v behu na 3 000m v hale v rokoch 1977 a 1978. Na medzinárodných majstrovstvách v ZSSR v Moskve v behu na 3 000m v hale v roku 1977 obsadil 3. miesto. Počas pôsobenia v oddiele Inter Bratislava sa stal členom štafety najlepšieho svetového klubového výkonu v behu na 10-krát 10 000 m. Bolo to v roku 1987. Vo svojej športovej kariére štartoval za kluby Slávia SVŠT v rokoch 1972 – 1976, Inter Bratislava 1977- 1989 a Rudej Hviezde Praha 1978. Po absolvovaní vysokoškolského štúdia sa stal inžinierom elektrotechniky. Býval v Zohore do roku 1985, keď sa presťahoval do Bratislavy.

Do histórie ľahkej atletiky Zohora sa zapísali aj ženy. Napr. Jozef Struhár v roku 1926 priviedol k ľahkej atletike svoju sestru Máriu Struhárovú – Kratochvílovú a Máriu Matúšovú – Struhárovú. Obe sa zapájali do atletického diania ako bežkyne.

Viera Šebová

Športová činnosť v ľahkej atletike v rokoch 1953 – 1955

Spočiatku ako hráčka hádzanej Sokol Zohor sa neskôr začala venovať hodu diskom a vrhu guľou. Začínala ako samouk bez odborných inštruktáží. Po ročnom tréningu sa začala zúčastňovať pretekov v rámci súťaží organizovaných vtedy najväčšou celoštátnou dobrovoľnou organizáciou Sokol a na pretekoch organizovaných orgánmi okresu a kraja. V roku 1954 začala odborný tréning na štadióne Spojov v Petržalke s trénerom DŠO Sokol. Dovtedajšiu hádzanáрку – ľaváčku začal tréner preorientovávať na praváčku, aby lepšie zvládla techniku hodu diskom. Po ročnom tréningu hod diskom technicky zvládla, ale nová koordinácia svalov spôsobila stratu sily a dynamiku pohybov celého tela. Dosahované výkony zostali na úrovni začiatku pretekania, nedosiahla sa zvýšiť výkonnosť a tým aj perspektíva ďalšieho rastu. Od roku 1956 sa venovala už len hádzanej. Najvýraznejším úspechom bolo 3. miesto na majstrovstvách ČSR dorasteniek v ľahkej atletike a víťazstvo v hode diskom dorasteniek v trojstretnutí dedinskej mládeže – NDR-Poľsko- ČSR vo Schwerine v NDR.

Viera Šebová, Juraj Štefanovič

Zdroje :

Zo spomienok p. Ľudmily Zálesňakovej, p. Anky Polákovéj, p. Viery Šebeovej, Milana Hricu, Františky Požgayovej
Rodinný archív Cyrila Struhára a Milana Hricu
Publikácia A. Janeckého – Slávne postavy našej atletiky z roku 1946
Publikácia z roku 1969 ako pamätnica TJ Slovan Bratislava – Polstoročie v belasom Zohorské zvesti

Turistický zájazd Súľovské skaly

Klub slovenských turistov Zohor zorganizoval v dňoch od 30. 9. 2016 do 2. 10. 2016 trojdňový turistický zájazd do Súľova. Zájazdu sa zúčastnilo 25 turistov, obyvateľov Zohora.

V piatok 30. 9. 2016 ráno o 8.00 hodine spred ihriska, kde sme mali pristený autobus sme sa dopravili do začiatku nášho zájazdu – Hlboké nad Váhom. Odtiaľ sme absolvovali túru na Hlboký vodopád – Roháč – Roháčske sedlo a koniec našej túry v prvý deň bol Súľov, kde sme sa ubytovali v Penzióne na Kopečku. Po spoločnej večeri bola zábava.

Druhý deň ráno po raňajkách sme išli na túru – Súľovský hrad – Brada – Roháč – späť do Súľova. Po spoločnej večeri bola opäť skvelá zábava.

Tretí deň po spoločných raňajkách nadišiel čas odchodu. Po ceste sme navštívili Čachtice, kde niektorí turisti navštívili hrad a niektorí navštívili čachtické podzemie. Po krátkej ceste autobusom sme opäť zastavili a navštívili sme v Po-

dolí Park miniatúr hradov a zámkov. O 18.30 hodine sme šťastlivo dorazili do Zohora, a tak úspešne zakončili náš trojdňový turistický zájazd.

Počasiu nám prialo počas celého zájazdu, ubytovanie bolo prekrásne a nálada bola úžasná.

Mackovič

Malé slečny s paličkami Časť druhá

V minulom čísle Zohorského Hlasu sme vásoznámili s malými slečnami s paličkami – Emou, Júliou, Johankou a Sandrou a sľúbili sme Vám aj postrehy a zážitky z majstrovstiev sveta z chorvátskeho Poreču. Len pre zopakovanie, dievčatá sú mažoretky zo súboru ELLA – majsterky, vicemajsterky Slovenska a Európy. Od septembra sa však už môžu pyšiť aj titulom vicemajsterky sveta, čo je úžasný úspech.

Po úspešných majstrovstvách Slovenska, kde sa im podarilo vybojovať si postup na majstrovstvá Európy a sveta, vycestovali v septembri do chorvátskeho Poreču, kde sa konali Majstrovstvá sveta v mažoretkovom športe. Na svetovom šampionáte sa stretlo približne 20 000 mažoretiek zo 16 krajín sveta.

Prvý deň súťažili miniformácie kadetiek. ELLA mažoretky bojovali v kategóriách trio baton kadet, mini baton kadet a sólo pom kadet. Majsterská miniformačka kadetiek, v ktorej sa predstavila aj Ema Brauneckerová, nemala svoj deň a skončila zo 14 súťažiacich na 5. mieste, čo podľa mňa nie je vôbec zlé umiestnenie. Čo by za to dali iní.

Po dni oddychu prišiel na rad ďalší súťažný deň a to kategórie defilé baton, kde sa predstavili všetky zohorské dievčatá. Divákovi sa ich vystúpenie veľmi páčilo a vypočuli si na svoj výkon samé slová chvály a skončili na 3. mieste. To však na medailové umiestnenie nestačilo. Mažoretky mali pred sebou ešte jeden súťažný deň, kde sa po sčítaní bodov rozhodlo, kto bude stáť na stupňoch víťazov. Po úspešne odpracovanom defilé prišla na rad veľká formácia. Dievčatá vyšli na súťažnú plochu s tým, že predvedú maximum. Tancovali hrdo a so srdcom a podarilo sa to, o čom pred šampionátom nikto ani len nesníval. Po vyhlásení výsledkov prišla neuveriteľná radosť dievčat, tréneriek a rodičov, ktorí neváhali a svoje radosťi na súťaž prišli povzbudiť.

Dievčatá – mažoretky sme už vypovedali a teraz troška vypovedáme trénerku dievčat Danielu Bukovskú.

V mene redakcie by som Vám veľmi rada srdečne poblahoželala k úspechom, ktoré ste tento rok so súborom ELLA dosiahli. I keď sú mažoretky ELLA „malacké“, vďaka Júlii, Eme, Sandre a Johanke sme si ich tak trošku privlastnili a sme hrdí na ich úspechy. Pamätám sa na vaše prvé vystúpenie s dievčatami v kultúrnom dome v Zohore. Myslím, že to bolo na Deň matiek a mali ste najväčší aplauz. Boli to ešte malé škôlkarky. Už vtedy ste niekde v podvedomí snívali o tom, že z tých malých dievčatiek by ste mohli v blízkej budúcnosti vychovať mažoretky svetovej úrovne?

Na úvod by som sa rada poďakovala za krásne slová, že nás takto podporujete a chváľte, veľmi si to vážime. Veľmi pekne ďakujem za blahoželania, áno pamätám si na to aj ja, akoby to bolo len včera, keď stáli na javisku po prvýkrát. Vtedy boli malinké, ešte také nemotorné a dnes sa môžu pyšiť titulom vicemajsteriek sveta. Vždy to bola moja túžba, vytrénovať dievčatá na takúto úroveň a myslím, že sa mi to konečne podarilo a môžem povedať, že sa mi splnil sen.

Vám sa podarilo stať sa behom krátko obdobia úspešnou trénerkou mažoretiek, existuje nejaký návod ako nato? Čo všetko človek musí obetovať, aby dosiahol až na vrchol.

Za takýmto úspechom je veľmi veľa driny, hodiny tréningov, či už cez týždeň, tak aj počas víkendov a sviatkov a hlavne odriekanie si, no nestojím za ním iba ja, ale v prvom rade dievčatá, moja druhá trénerka Kika, naša manažérka Maťa, celý náš tím a hlavne rodičia, pretože ich vedú a pomáhajú im, aby dosiahli takýto úspech. Áno, máte pravdu, človek musí toho veľa obetovať, či už svoj voľný čas alebo rodinu, no ten pocit, keď dievčatá stoja na stupienku víťazov a vy viete, že je to aj vďaka vám, je k nezaplateniu. Cítite, ako sa vám chveje celé telo, slzy vám stekajú po tvári, máte husiu kožu, deti ku vám bežia, objímajú vás a plačú, poviem Vám, že sú to pocity šťastia, ktoré sú k nezaplateniu.

V tomto roku ste dosiahli s dievčatami neuveriteľné úspechy, ste maj-

sterkami Slovenska, vicemajsterkami Európy a sveta. Kto bol najväčším konkurentom dievčat, pred kým alebo čím mali najväčší rešpekt alebo strach

...
Na každej z tejto súťaže je obrovská konkurencia. Všetky tieto tímy patria medzi špičku, no najväčší rešpekt bol zo slovenských a českých súborov, no my sme išli s tým, že každý je poraziteľný ☺. Strach..., no keby ste ich videli tesne pred štartom, myslím, že najväčší strach mali samé zo seba, že to nedajú tak, ako by chceli ☺.

Čo všetko okrem súťaženia ste v chorvátskom Poreči ešte zažili?

Do Chorvátska sme vycestovali v nedeľu v noci, aby si dievčatá trocha užili more a krásne chorvátske mesto Poreč. Prvé dni nám počasie neprialo, ale keď sa ďalšie dni vyčislo, neváhali sme a bežali sme rovno do mora, i keď nebolo trikrát teplé ☺.

Po náročnom dni v hale nám jeden z rodičov urobil úžasnú prekvapenie – objednal pre všetky dievčatá čln, bol to pre naše „babizne“, ako ich volám ja, nezabudnuteľný a neopísateľný zážitok. Dúfame, že sa tam ešte raz všetky spolu vrátíme.

Áké plány a výzvy na Vás čakajú v budúcnosti?

Naše plány do budúcnosti..., prioritou je jasná, aby sme sa naďalej udržali medzi svetovou špičkou a možno sa nám podarilo vycestovať aj na nejaký festival do zahraničia, no uvidíme, čo nám prinesie čas.

Prezradte nám niečo na tie naše zohorské baby, aké sú, chce sa im vždy trénovať, poslúchajú vás, lebo, ako ich poznám ja, sú to veľké štebotnice a pusa sa im zatvorí hádam asi len, keď spia, aj to možno nie ☺.

Nemôžem na tieto malé slečny nič zlé povedať, sú veľmi šikovné a snaživé. Nie vždy máme svoj deň i my, tak ho mávajú samozrejme aj oni, ale máte pravdu, sú to veľké štebotnice, no hlavne Ema, čo na srdci tak aj na jazyku, Júlika je tichučka, ale keď sa začne smiať, smeje sa všetky, Sandra má asi najchudšie nohy zo všetkých, ale je veľká bojovníca, napriek slzavým očiam z nácchy, poctivo cvičí a maká. No, a Johanka, tak tá máva väčšinou svoj svet, ale veru tej sa pusa nezastaví ☺.

A čo tie ostatné baby, ako ich zvládáte, ako sa u nás povie, „ukočirovať“?

My s dievčatami máme určité pravidlá, ktoré musia rešpektovať a môžem povedať, že aj rešpektujú. Ony samé vedia, že mám rada disciplínu, tak, ako sa viem s nimi pohrať a pobláznit, tak viem po nich aj zakričať a myslím, že nám to spolu dobre klapie ☺.

Čo to nám o dievčatách, o súťažiach a hlavne o tom, čo všetko obnáša taký mažoretkovský šport, prezradili aj ich maminy.

Hovorí sa, že šport v dnešnej dobe nie je práve najlacnejšou záležitosťou. Je to tak aj pri mažoretkách?

Bohužiaľ, žijeme v dobe, kde už asi ani jeden šport, vrátane teda mažoretiek nie je lacnou záležitosťou. Nakoľko mažoretky nie sú ešte oficiálne uznané za šport, ktorý by bol nejakou formou dotovaný štátom, je nutné si všetko financovať sami, čo v konečnom dôsledku vyjde na nemalé peniaze. Nie je to len finančne náročné, ale aj časovo, keďže súťaže sa konajú po celom Slovensku a nehovoriac o tom, že súťaže sú aj mimo SR a tie už nie sú vôbec lacnou záležitosťou. Okrem súťaží dievčatá chodia aj na sústreďenia, absolvujú twirlingové semináre a kostýmy tie tiež niečo stoja. Ale je to naša investícia do vlastných detí a veríme, že raz nám to bude vrátené.

Na to, aby dieťa dosiahlo úspech v akomkoľvek odvetví je potrebné, aby sa obetoval hlavne rodič. Je to tak aj u vašich detí?

Áno, je pravda, aj keď v prvom rade je to hlavne o tom dieťati, či to chce robiť a až potom je na rade rodič, ktorý podriadi všetko tomu, aby ho podporoval, aby ho napr. odviezol, doviezol na tréning, aby s ním veľakrát strávil hodiny čakania na tréningoch a v neposlednom rade, aby ho podporoval na súťažiach. Hovorí sa, že „žijeme život svojich detí“, ale v konečnom dôsledku to má zmysel

a robí nám to radosť, lebo potom si človek povie, že tá drina a obeta stojí za to... Našťastie je nás rodičov na to viac a odvoz na tréningy si podelíme, ale na súťažiach sme všetci.

Pozerať sa na svoje deti, keď súťažia sú iste veľké nervy. Ako ste to prežívali vy ako rodičia? Boli ste doma alebo ste to všetko s nimi prežívali priamo v hľadisku?

Ako to prežívame my rodičia? Taká brušná zdravá nervozita tam je vždy, ako v škole pred ťažkou skúškou. Sú to nervy, ale zároveň je to aj neuveriteľný pocit a hrdosť na to svoje dieťa. Všetky súťaže prežívame spolu s nimi v hľadisku. Trému a strach, že sa niečo pokazí máme aj za nich, ale nesmú to na nás vidieť. My sme tam nato, aby sme ich povzbudili, dodali im odvahy a presvedčili ich, že sú jedinečné a všetko sa podarí. Sme ich opora, keď vyhrávajú, ale aj keď sa nedarí. A stala sa, aj taká vec, že sa nedarilo a nakoniec z toho bolo prvé miesto. Tú radosť, ktorú sme vtedy všetci prežívali, teda hlavne dievčatá sa nedá ani opísať.

Posledná otázka, ktorá ma najviac zaujíma je, ako dievčatá prežívajú samotné vystúpenia?

Dievčatá sa na súťaže veľmi tešia a prežívajú to každá po svojom. Ema je trémista a plače od šťastia aj zo sklamaní, a keď sa jej nedarí, tak paličky lietajú kade, tade. Johanka tá je nervózna a všetok stres opadne až po vyhlásení výsledkov. Sandra nedáva najavo nervozitu a pred vystúpením potrebuje pokoj a maximálnu sústredenosť a Júlia, tá na sebe nedá poznať stres, či trému, ona si s pokojom vy-pochoduje na pódium.

Na záver sa chcem poďakovať trénerke a mamičkám dievčat za ich spoluprácu. Zároveň Vám všetkým popriať do budúcnosti veľa, veľa síl do ďalšej práce, pevné nervy, krásne zážitky, aby sa Vám podarilo dosiahnuť až na úplný vrchol športového snaženia, aby sa z vicemajsteriek sveta stali raz majsterky sveta. Som presvedčená, že na to máte, BABY!!!! Budeme vám držať päste!!!

J. Ščepánková, foto: Eva Kovárová

13. ročník hasičskej súťaže o putovný pohár starostu obce Zohor a detská hasičská súťaž v Zohore

Trocha v netradičnom termíne 10. septembra 2016 sa opäť konala tradičná nočná hasičská súťaž o putovný pohár starostu obce Zohor, no ešte pred nočnou súťažou bola usporiadaná po prvýkrát na domácej pôde i detská hasičská súťaž. Prípravy na súťaže bežali od rána. Jedni vymierali dráhu, druhí zabezpečovali chod bufetu, tretí zasa stavali lavičky. Keď už bolo všetko pripravené, súťaž mohla začať.

Sobotné popoludnie najskôr otvorila detská hasičská súťaž, kde svoje zručnosti, pripravenosť a súťaživosť dokazovali detúrence v dvoch kategóriách, a to chlapci a dievčatá v dvoch súťažných disciplínach požiarny útok CTIF a požiarny útok s vodou. Zlaté medaily v kategórii chlapci si odniesli domov mladí hasiči zo susednej dedinky Lozorno a prvé miesto v kategórii dievčatá obsadili naše domáce mladé hasičky.

Keď štafetu prepal od slnka mesiac, ihrisko začali zaplňovať hasičské tímy, 13. ročník hasičskej nočnej súťaže o pohár starostu obce Zohor sa mohol začať. Najskôr svoje zručnosti v požiarnom útoku s vodou predvedli muži a po nich ženy. Putovný pohár starostu obce Zohor si so sebou domov odniesli muži z Dolných Kouníc s vynikajúcim časom 17,56 s. V kategórii ženy na prvom mieste skončili ženy z Moravského svätého Jána s časom 37,44 s. Počas prestávky sa uskutočnila

súťaž s historickou prenosnou požiarnou striekačkou (PP8) a na prvom mieste sa umiestnili muži z Bohunic.

Adriana Veselovská

Tábor mladých hasičov – Bad Lauterberg im Harz

Každý rok organizujeme našim mladým hasičom letný tábor, tento rok samozrejme nebol výnimkou. Posledný júlový týždeň v dňoch od 22. 07. – 31. 07. sme sa zúčastnili spolu s hasičmi Hanover – Limmer, s ktorými máme niekoľko-ročnú družbu, tábora mladých hasičov v Nemecku v mestečku Bad Lauterberg, ktorý organizovalo mesto Hannover pre svojich Jugendfeuerwehr, teda mladých hasičov. Po príchode čakal na nás pestrý program, známe tváre a mnoho milých ľudí. Svoje pohodlné domovy a postieľky sme na čas vymenili za obrovský stan, ktorý sme si samozrejme najskôr postavili a až potom nasledovalo ubytovanie ☺

Prvý večer bol večerom zoznamovacím. Všetci mali za úlohu predstaviť sa a neobišlo to ani nás Slovákov – Zohorčanov. Napriek jazykovej bariére sme obdržali bezpochyby najdlhší aplauz. Počas nasledujúcich dní sme sa zúčastnili prehliadky bane na striebro – Grube Samson, tiež sa naši dvaja dobrovoľníci zúčastnili večernej súťaže Mr&Mrs. Zeltlager, kde prvé miesto v dievčenskej kategórii obsa-

dila naša Sofia S. a v chlapčenskej kategórii takisto náš Tomáš S. Nasledujúci deň bojovali naše deti vo volejbale, pričom opäť obsadili prvé miesto. Jeden z táborových dní sme sa zabávali na lanovke a bobovej dráhe, vyjašili sme sa v umelých vlnách a šmyklavkách v aquaparku. Spravili sme si tiež menší výletík k miestnym hasičom v Bad Lauterberg, kde nám poukazovali techniku a svoju vysokozdvížnú plošinu, na ktorej nás povozili a my sme tak mali krásny výhľad na mesto skombinovaný so skvelým zážitkom. Posledný deň na nás čakal orientačný pochod po meste. Neuveríte, kto sa umiestnil znovu na prvom mieste. Ak ste tipovali nás, máte bod, i v orientačnom pochode sme obsadili prvé miesto.

Všetko bolo tak rýchle, ako mávnutím čarovného prútika a bol tu záver celého tábora. Rozdali sa ceny a prišlo na rad lúčenie. Odniesli sme si so sebou mnoho nových zážitkov, kamarátstiev i skúseností. Tak zasa o rok. ☺

Adriana Veselovská

Svetom na bicykli 2016

Občianske združenie Zohorské ozveny,
Farský a Obecný úrad v Zohore
Vás pozývajú na

13. ADVENTNÝ KONCERT

v nedeľu 27. 11. 2016
o 15,00 hod.

v kostole sv. Margity Antiochijskej v Zohore

Účinkujú :

Sarah Šteffeková (flauta), Karolína Labošová (violončelo)
Rasťo Šteffek (fagot), Michal Chuda a zbor Cantate Domino

Výťažok koncertu sa použije na potreby pre kostol.

Vraj do kostola príde aj sv. Mikuláš,
ktorý sa po nadelení darčiekov
presunie pred kultúrny dom,
kde bude od 16:00 hrať Vega,
a tam spolu s deťmi
o 16:30 rozsvieti vianočný stromček.

Všetci sú vítaní!!!

Obecný úrad v Zohore
a divadelný súbor Šáchor
pozýva všetky deti, ale aj dospelých

na stretnutie so sv. Mikulášom

v nedeľu 4. decembra 2016 o 17:00 hod.
do kultúrneho domu v Zohore.

Pripravený bude kultúrny program
a na záver sv. Mikuláš rozsvieti vianočný stromček.

Obecný úrad v Zohore
pozýva všetkých občanov

na vianočné trhy,

ktoré sa budú konať 10. decembra 2016
o 8:00 hod. v priestoroch kultúrneho domu
a v jeho okolí.

Okrem rôznych stánkov bude pripravený aj
punč od pána starostu.

POZVÁNKA

OZ Glória-Cirkevný spevácky zbor
GLÓRIA, Obecný úrad a
Farský úrad v Zohore,

Vás všetkých srdečne pozývajú na

25. Vianočný koncert,

ktorý sa uskutoční dňa 26. 12. 2016 o 15:00 hod.
v zohorskom kostole sv. Margity Antiochijskej

Vystúpi cirkevný spevácky zbor Glória a pozvaní hostia.
Všetkých srdečne pozývame osláviť Vianoce v pokoji,
koncertom spevu a hudby, známych i menej známych
slovenských kolied.

Cirkevný spevácky zbor Glória
bude spievať i vianočnú liturgiu
pri sv. omši 25.12. 2016 o 8:00 hod.
v našom zohorskom kostole.

Obec Zohor Vás pozýva na Silvestrovskú zábavu

v KD Zohore

31.12.2016 od 20:00

Vstupné 15,- EUR /večera, polnočná kapustnica, prípitok/
Predaj vstupeniek : KD Zohor, OÚ Zohor alebo na tel. č. 0949 110 244, 0908 713 362

Do tanca hrá kapela Tip Top Band

V programe vystúpi tanečná skupina FlashTaps Cloggers

Čaká na Vás bohatá tombola a prekvapenie

Príďte spoločne osláviť príchod Nového roku 2017

Občianske združenie Zohorské ozveny,
OÚ a Farský úrad v Zohore
Vás pozývajú na

Trojkráľové zvestovanie Dobrej noviny

Vystúpia: Rasto Šteffek s Koledníkmi
a chrámový zbor Cantate Domino

v kostole sv. Margity Antiochijskej

6. januára 2017

o 16,00 hodine

Všetkých srdečne pozývame !

MATRIKA

NARODILI SA

August 2016

Natália Pössová
Alexandra Jankovičová

September 2016

Kristína Matkovičová
Mateo Buček
Boris Budaj
Štefan Kroščan
Lenka Janičáková
Terézia Zeithamlová
Zuzana Malá

Október 2016

Melissa Horváthová
Teodor William White
Ján Buchanec
Adam Kovár
Tamara Zálesňáková
Mária Šimberová

ZOMRELI

September 2016

Ľubica Chmelová 1973

Október 2016

Alojz Pavlačič 1940

ZOSOBÁŠILI SA

September 2016

Róbert Heveš
– Andrea
Michalovychová

Október

Ing. Ján Kratochvíla
– Mgr. Katarína
Zálesňáková

Ospravedlenie

V poslednom čísle Zohorského Hlasu (júl – august 2016) bola v rozhovore Predstavujeme zohorské združenia Cirkevný spevácky zbor GLÓRIA na s. 7 v odpovedi na prvú otázku uvedená nesprávna informácia a to, že priezvisko pani Angely je Michalovychová. Pani **Angele Jurovychovej** sa týmto ospravedľujeme.

Obvodná organizácia ZOHOR pri MsO SRZ Záhorie

oznamuje svojim členom, že
výročná členská schôdza 2017
sa uskutoční v nedeľu

15. januára 2017 v kultúrnom dome
v Zohore **o 13.00 hod.**

Plán brigád pre rok 2017:

7. január, 22. január, 4. február, 4. marec, 18. marec,
30. apríl, 27. máj, 10. jún, 28. október, 25. november

Zraz členov je vždy pred rybárskym domom
v Zohore o 08.00 hod.

Marjatská voda

Mariša sa stretua po dúhém časy s Józinkú. Samá nevjeriua svojím očám, jak Jozinka schudua. Nedauo jí to, moseua sa jí opýtat jak to robí, že je taká chrdá. Šak bya jak skroša, dvojlétačky dvera jí byli enem tak-tak. A včil je skoro jak prútek.

„Józinko, co je s tebu, jaká si štíhlunká, co nejakú dijetu držíš? Alebo nedaj Pán Búh máš pásomnicu co ťa požíra, či také neco?“

„Mariško, ale co by! Začaua sem pit vodu z Marijatálu. Každý deň sa snažím dat si aspoň po pú litry. To bys nevjeriua, jak to zabíra. Kukni, po troch mjesícoch sem daua dole tí špeký a cícim sa zdravjejší... Teda pravdu mosím povidať, už nejsem taká pažravá. To mi možná tá Panenka Márija rozum osvícíua, abych furt do tej huby netuačíua.“

„Nevyprávvaj! To sem čua aj já, že to je léčivá voda, a že to robí zázraky. No nic, mosím aj ja začat tú vodu pit.“

A tak Mariška piua vodu, a furt nic. Po pú roku stretua zas Jozinku - a tá ešte krajší. To jí nedauo, hned po ní skríkua, že co to je za čary. Že ona sa v tej vodze dokonca aj kúpe, raz do týdňa a furt je jak mátoha, ale taká dvojitá.

„A chodíš na dobré miesto? Šak to není možné...“

„A co bych nechodzíua, šak tam vedlaj tej kapličky. Tam si autem zastanem a hned vedláj to je. Tam to teče, plné bandasky si načepujem, aj na týdeň abych mjeua!“

No a už byuo vymalované, v tem byu ten háček.

„Marišo, ty mrňo, šak to tam mosíš jezdzit na kole!“ Ze smíchem ju zahambíua „Co si myslíš, že ked budeš stuáčať enem plyn na tem tvojem kozým dechu co ťa ledvaj tahá, tak schudneš?“

A už byo. Mariša s dúhým noseš išua dom. Srauo ju aj to, že projezdzíua kopu benzínu, a nic z toho. Síce byua zdravjejší z tej vody, ale byu tustá, a to ju žrauo najvjec...

Ale, aby tam začaua chodzit na kole, tak to zas né! To sa vzdaua aj toho sna, že bude zas pječne štíhlunká jak vrbový prútek. Eném povjedzte aj vy... Je hodno vymjenit si zdraví za krásu? Nech si ludé vyprávvajú, že jak vypádame. Hlavné je to, co je v nás. Každý je inačí, negdo rád tú vodu, druhý zas pálené, negdo je tussí a druhý zas chudší, tak nescime byt jak negdo kto sa nám lúby, šak to by sme potom nebili my. A komu sa nelúby jaký sme - nech sa na nás nekuká!!

Maríjateľská voda

Námet a Scenár : Jakub Baďrna

Účinkujúci

Maríša / Mirka Jurkovičová

Jozínka / Darinka Švitserová

fotografie : David Mackovič

Ľoďakovanie

rod. Švitserová

Anna Švehľová